

CELJSKI
TEDNIK

GLASILO SOCIALISTIČNE ZVEZE DELOVNEGA LJUDSTVA

CELJE, 7. JANUARJA 1966 — LETO XXI — ST. I — CENA 50 DIN PAR

PRED OBČINSKO KONFERENCO
ORGANIZACIJE SZDL CELJE

BREZ OLEPŠAV IN PRETIRAVANJ

Medtem, ko so nekatere občinske organizacije Socialistične zveze že izvedle letne konference, bo celjska to storila 15. januarja. Z njo bodo zaključene številne in množične priprave na ta obračun dela, ki so se začele že s konferencami krajevnih organizacij Socialistične zveze, se nadaljevale na predkonferenčnih razgovorih, širokih razpravah med članstvom in so bile tudi priprave za republiški kongres Socialistične zveze.

Na konferenci 15. januarja se bodo zbrali delegati, ki so jih člani Socialistične zveze volili na izrednih delovnih konferencah krajevnih organizacij. To pa ne bo njihov prvi razgovor. Delegati so namreč sodelovali tudi že v pripravah na konferenco, saj so bile že pred predkonferenčnimi razgovori formirane skupine, ki so pripravljale gradivo za tri teme, o katerih so razpravljali najprej na predkonferenčnih razgovorih in o katerih bo govora tudi na konferenci. Letos so se namreč odločili samo za tri izmed mnogih aktualnih vprašanj. Tako naj bi na konferenci razčistili in preanalizirali položaj družbenih služb v novih pogojih gospodarjenja, vlogo organizacije Socialistične zveze v našem samoupravnem sistemu in po-

ložaj in vlogo proizvajalca v izvajanju intencij gospodarske reforme. O teh treh delih — če jih lahko tako imenujemo — so delegati na predkonferenčnih razgovorih zavzeli tudi določena stališča, ki jih bodo referentje v obliki poročil oziroma predlogov zaključkov posredovali konferenci v obravnavo in sklepanje. Te materiale bodo z razpravo na konferenci prav gotovo še dopolnili, saj bodo zdaj zbrani vsi delegati, ki so prej sodelovali samo na enem izmed treh predkonferenčnih razgovorov. Čeprav materialov še ne poznamo, pa vendarle pričakujemo veliko zanimivih pobud in predlogov k sistemu dela, ko bo govora o vsebini in metodah dela organizacije Socialistične zveze. Na predkonferenčnem sestanku so delegati namreč poudarili, da so nekatere delovne oblike naše najmočnejše organizacije že preživeli in da jih bo treba zamenjati z novimi, učinkovitejšimi.

Sodeč po pripravah na konferenco, ki so zajele izredno širok krog članov Socialistične zveze, bo letošnji obračun dela popolnejši, predvsem pa dosti realnejši kot dosedanji. Za resnico, pa naj bo ta kakršnakoli, pa je čas — so dejali delegati.

I. B.

Odobrili dodatna sredstva

Upravni odbor sklada za šolstvo pri občinski skupščini v Slov. Konjicah je na zadnji seji obravnaval vloge nekaterih šol, ki so prosile za dodatna finančna sredstva za ureditev šolskih potreb. Najbolj potrebne popravil so šole v Slov. Konjicah II, v Spitaliču in na Skomerju. V Vitanju bi radi napeljali v šolske prostore centralno ogrevanje, pri Jerneju je potreben vodovod, ki je deloma že napeljan. Odbor je v okviru sredstev, s katerimi razpolaga, nekaterim šolam odobril dodatne zneske.

V deželi progresivnih čudežev

V torek, 11. tega meseca bo ob 17. in 1930 nastopil v Narodnem domu zagrebški JAZAVAC s komedijo Slobodana Novakovića V deželi progresivnih čudežev. Gostovanje organizira celjska delavska univerza, ki vabi Celjane k čimvečji udeležbi.

NAROČNIKOM IN BRALCEM

Za razliko od prejšnjih let, ko Celjski tednik po Novem letu ni izšel, smo današnje številko natiskali na osemih straneh — predvsem zaradi praznikov in reorganizacije, v kateri se je znašel kolektiv s 1. januarja. Vse naročnike in bralce prosimo, da sprejmejo to obvestilo z razumevanjem na znanje, hkrati pa ponovno sporočamo, da bo pošlj Celjski tednik doslej izhajal na 12 straneh po stari ceni!

OB TEM SE DRUGA
RAZVESELJIVA NOVIC!

ZA STARE IN NOVE
NAROČNIKE, KI BODO
PORAVNALI LETNO NAROČNINO VNAPREJ, PRI-
PRAVLJA UREDNIŠTVO
DOSLEJ NAJVEČJE PRE-
SENEČENJE!

NAROČNINO NAKAZI-
TE NA ŽIRO RACUN
507-3-223 ALI PA JO PO-
RAVNAJTE V UPRAVI LI-
STA, TRG V. KONGRESA
5/II, CELJE.

SAMO EN DAN ŽIVLJENJA V LETU 1966

Ubil prijatelja

Minulo nedeljo zvečer se je v Kozju pripetila tragedija, ko je JOZE FERLIN brez vzroka do smrti zabolal sosedu in prijatelja MIRKA KASTELICA. Ubijskec se je po zločinu skril na žagi, kjer so ga varnostni organi odkrili.

Kot smo izvedeli od okrožnega preiskovalnega sodnika SLAVKA NEMANIČA v Celju je obtoženec dejanje priznal, izgovarja pa se, da je ta grozen zločin storil zaradi vinjenosti. Omenjena dne je delavec JOZE FERLIN okrog treh popoldne s svojo ženo MARIJO FERLIN prišla v trg na avtobusno postajo svojega sina in njegovo ženo, ki sta bila pri njem za praznike na obisku. Po odhodu avtobusa sta Ferlinova zavila v gostilno, kjer sta se ob pijanci zadržala do šestih zvečer.

Po prihodu domov sta se odpravila k sosedu in prijatelju MIRKU KASTELICU, katerega hiša stoji približno 300 metrov od Ferlinove. Jože Ferlin, rojen 6. februarja 1915. leta, oče enega otroka, je bil delavec na žagi v Kozju, kjer je bil zaposlen tudi 29 letni MIRKO KASTELIC, oče devetletnega otroka. Stanovala sta v sosesčini, Ferlin v Kozju številka 99, Kastelic pa v Kozju številka 98. Pri delu sta si bila dobra tovariša, doma pa dobra sosedu. Veliko časa sta preživela skupaj, saj sta bila znana tudi kot ribiča.

Po prihodu h Kastelicevima sta se Ferlinova zadržala dalj časa. Ferlinu je med obiskom postalo slabo, tako da mu je dala Kasteliceva domače zdravilo. Kmalu zatem sta se zakonca Ferlin odpravila domov. Med potjo je Ferlin ženi grozil, da jo bo zaklal in nato se sebe. Po prihodu domov se je umiril. Čez čas je ženi naročil, naj nese Kastelicevima dva litra vina, sam da bo pozneje prišel za njo.

Ferlinova je odnesla vino ter čakala na moža. Kasteliceva je opazila, da je Ferlin doma ugasnil zmanjko luč, in ker ga dolgo ni bilo, sta ženska šli pogledat, kje je. Ko sta prišli do hiše, sta zaslišali, da za hišo nekdo stoče. Videli sta, da je nedaleč od hiše pod brajdam slonel Ferlin z vrvo okrog vratu, drug konec

pa je imel vržen čez brajdo. Žena mu je omela vrv ter ga začela miriti. Kasteliceva, navajena grobih izpadov Ferlina, ki je bil znan kot brutalen človek, se je umaknila domov. Med tem se je od drugega sosedu vrnil Kastelic in pomagal miriti Ferlina, spravil so ga v hišo. Ferlin je vpijal, da mora biti danes enega konec. Ne-

JUNAKOM V SPOMIN

V teh dneh poteka 23 let od junaške smrti legendarnega Pohorskega bataljona. Ob tej priložnosti je kot posebna izdaja Zbornika Po Jugoslaviji

v Mariboru izšla knjiga »Pohorje — kovačnica svobode«. Poleg obravnave gospodarske in kulturno zgodovinske podobe pohorskega področja je posvečena počastitvi spomina na 8. januar, spominu junakov, ki so svoja življenja položili na oltar domovine in pripevali k zmagi nad okupatorjem. Skrajno, vendar spodbudno ohranjanje ta knjiga živ spomin in hvaležnost borcem, padlim pri Treh žebelih na Pohorju.

»Svet vidim z enim očesom... Da, z enim in še to je slabo. Rada živim. O nesreči, boleznih in o težavah, ki spremljajo invalida, raje ne govorim. Takrat vzamem citre, udarim na strune in z njimi zapojem. Najraje se razdajam petju, glasbi, ki te vsega prevzame...« pravi Milica iz Seč, medtem ko ji med prsti zvenkajo pletilne igle.

»Delam, kar morem in zmorem. V delu je sreča, če ne bi mogla delati... toda o tem raje ne premišljam.« Poleg nje sedi njena mama, ki ji med tem, ko plete, bere na glas vesti iz časopisa.

»Moja Milica je izgubila vid na enem očesu že kot otrok.« pripoveduje njena mama. Iskala in obiskovala sem zdravnike, jo peljal v Zagreb na operacijo, ker je bilo takrat pri njej le malo specialistov. Kaj bo z drugim očesom, sem v strahu spraševala zdravnike. Saj razumete, katera mati ne želi dobro svojemu otroku? Zagotavljali so mi, da ji bo dvajset odstotna vidnost na enem očesu ostala. Od tega je že mnogo let. Milica je potrpeljivo prenašala bolečine in trpljenje. Odpovala je v šolo za slepo

mladino v Zemun, nato v Ljubljano.

»Moji spomini na šolo so lepi.« pripoveduje Milica. »Učni program je bil izredno pester, poleg strokovnih predmetov smo imeli še razne druge, ki so življenje zelo popestrili. V šoli sem se ukvarjala s petjem in glasbo, profesor me je celo nagovarjal, naj bi študirala naprej — solo petje. Ko sem se vrnila domov, mi je bilo dolgočas. Moji zdravi vrstniki so bili zaposleni, sama pa nisem dobila službe, kljub temu, da mi je delo pomenilo vse. Je že tako, mnogi pozabljajo na človeka v veliki skrbi za produktivnost. Končno se mi je nasmešnila sreča, ko bi že skoraj obupala. Les-

milica v Zemun, nato v Ljubljano.

»Milica je zopet začela z delom, mama pa z gospodinjstvom. Vsak dan sta druga drugo željno pričakovale, se veselile življenja.

Povprašal sem tudi o novoletnih željah. Milica je takoj pohitela z odgovorom:

»Da bi bila mama še dolgo zdrava in ob meni. Kadar ima enega edinega resničnega prijatelja in tovariša, takrat ti ta pomeni toliko, da bi z izgubo njega izgubil velik del sebe. Zato želim mami zdravja, vse drugo pa bova že sami uredili. Poleg tega želim še srečo vsem, ki so pomoči potrebnim nesebično naklonjeni.«

Prisrčno smo si voščili srečo v želji da bi se Milicine skromne želje izpolnile.

D. K.

Lani je narasla Savinja odnesla most. Takrat so nastopile težave, ker se je moja pot neverjetno podaljšala. Toda prebivalci Seč so letos že zgradili novega. Sedaj zopet hodim po stari poti.

»Moja Milica je izgubila vid na enem očesu že kot otrok.« pripoveduje njena mama. Iskala in obiskovala sem zdravnike, jo peljal v Zagreb na operacijo, ker je bilo takrat pri njej le malo specialistov. Kaj bo z drugim očesom, sem v strahu spraševala zdravnike. Saj razumete, katera mati ne želi dobro svojemu otroku? Zagotavljali so mi, da ji bo dvajset odstotna vidnost na enem očesu ostala. Od tega je že mnogo let. Milica je potrpeljivo prenašala bolečine in trpljenje. Odpovala je v šolo za slepo

V Laškem rešujejo osnovno šolstvo

A K C I J A SOLIDARNOSTI

Že nekaj let je v laški občini osnovno šolstvo največji problem. Razprave o nujnih investicijah pa so se v zadnjem času še bolj razmahnile. Najnunejša je adaptacija osnovne šole v Brezi pri Laškem in gradnja nove šole v Laškem in Rimskih Toplicah. Da so vse tri investicije nujno potrebne, dokazujejo neznosne razmere v sedanjih šolah. V osnovni šoli v Brezi pri Laškem imajo pouk v treh izmenah, šola ima le dve učiteljici — toda 170 učencev. Potrebnovala bi najmanj štiri učilnice, poleg njih pa seveda še vse tiste prostore, ki jih zahteva sodobni pouk.

Novi šoli pa njuno potrebujejo tudi Laško in Rimske Toplice. Obe sedanjosti sta močno zastarele, primanjkuje prostorov za osnovni pouk, da o drugih pomožnih prostorih niti ne govorimo. Poleg tega pa se iz leta v leto dviga tudi število nanovo vpisanih učencev in že v novem šolskem letu bo nemogoče zadovoljiti vse potrebe. Osnovna šola v Laškem ima samo enajst učilnic pri 790 učencih, medtem ko ima šola v Rimskih Toplicah le pet učilnic pri 300

učencih. Ker sta obe šoli popolni osemletki in je priliv iz okoliških krajev iz leta v leto močnejši, predvidevajo, da bi leta 1970 v Laškem potrebovali šolo, ki bi lahko vključevala nekaj nad tisoč učencev, v Rimskih Toplicah pa šolo s kapaciteto nad 400 učencev.

Vse tri predvidene investicije bi znašale okrog 600 milijonov dinarjev. Na pobudo občinske skupščine je bil ustanovljen poseben sklad za investicije v osnovno šolstvo, v katerem naj bi se zbirala sredstva. Vse tri investicije naj bi realizirali v obdobju štirih let. Računajo, da bodo sredstva zbrali iz odstopljenih obveznic posojila za Skopje — tako od delovnih organizacij kakor posameznikov. Iz prvega vira naj bi zbrali 15 milijonov dinarjev, iz samoprispevka 18 milijonov in iz proračuna vsako leto 20 milijonov dinarjev. Tako zbrana sredstva bi zagotovila 35 odstotkov potrebnih letnih sredstev za investicije, ostalih 65 odstotkov pa bi dobili v obliki posojil in dotacij od republike.

Akcija za zbiranje sredstev je že v teku. Upravni odbor sklada je od delovnih organizacij že dobil obvestila, da odstopajo svoje obveznice v znesku nad štiri milijone dinarjev. Tudi akcija prostovoljnega darovanja obvezic posojila za Skopje v redu poteka. Pri tem so se posebej izkazali prosvetni in kulturni delavci, uslužbenci občinske uprave in delavci v organih družbeno političnih organizacij. Med delovnimi organizacijami pa gre posebej pohvaliti člane delovnega kolektiva Obnova v Radečah, ki so akcijo že zaključili — s popolnim uspehom.

Do 25. decembra so v nekaterih delovnih organizacijah razpravljali tudi že o rednih letnih prispevkih delovnih kolektivov. Potrebne sklepe o tem so sprejeli že v Volni Laško, v rudniku rjavega premoga, v Pivovarni, v TLG Rimske Toplice in v podjetju za stanovanjsko gospodarstvo Laško. Samoupravni organi v ostalih delovnih organizacijah pa bodo o prispevku odločali še v tem mesecu.

Kljub temu, da je akcija za zbiranje sredstev težka, v Laškem upajo, da jo bodo uspešno izvedli, saj so za to zainteresirani tudi vsi občani. To dokazuje tudi primer Radeč pri Zidanem mostu, kjer so prebivalci akcijo podprli navzlic temu, da omenjene tri investicije v šolstvo ne bodo v njihovem kraju. Miha Prosen

O težavah Milica in njena mama, kljub temu, da jih imata — ne govorita. Pravita, da se z močno voljo in potrpljenjem še tako velike ovire premagajo. To sta tudi dokazali. Pred leti sta se odločili, kljub temu, da povečini živita le doma, za dolgo potovanje v Ameriko, k sinu oziroma bratu.

»Obiskati brata v Ameriki je bila najina dolgoletna želja.« pravi Milica. »Razen po nate, ne veva nobenega drugega jezika, vendar sva se kljub temu nekako znašli in odpravili. Pri bratu sva ostali več mesecov. Kljub temu, da je bilo tam lepo, naju je vleklo nazaj. Vrnili sva se v Seče, v najin dom.«

Milica je zopet začela z delom, mama pa z gospodinjstvom. Vsak dan sta druga drugo željno pričakovale, se veselile življenja.

Povprašal sem tudi o novoletnih željah. Milica je takoj pohitela z odgovorom:

»Da bi bila mama še dolgo zdrava in ob meni. Kadar ima enega edinega resničnega prijatelja in tovariša, takrat ti ta pomeni toliko, da bi z izgubo njega izgubil velik del sebe. Zato želim mami zdravja, vse drugo pa bova že sami uredili. Poleg tega želim še srečo vsem, ki so pomoči potrebnim nesebično naklonjeni.«

Prisrčno smo si voščili srečo v želji da bi se Milicine skromne želje izpolnile.

D. K.

Lani je narasla Savinja odnesla most. Takrat so nastopile težave, ker se je moja pot neverjetno podaljšala. Toda prebivalci Seč so letos že zgradili novega. Sedaj zopet hodim po stari poti.

SMETISČE?

Prebivalci Japljeve ulice na Polulah v ljudno naprošamo nekatere stranke, ki tako vneto in in skrbno mečejo na ulico pepel ter razne kuhinjske odpadke, da bi svoje početje opravičali še naprej tako vestno — v splošno zadovoljstvo pešcev, estetskega videza in kulture!

Ker je na to ulico pozabil tudi cestar, bi morda kazalo postaviti še tablo z napisom: SMETISČE. Hvaležni občani

JE TO ODNOS DO POTNIKOV?

V soboto 1. januarja 1966 je avtobus Avtobusnega podjetja »Izletnik« Celje, ki vozi na ožji relaciji Velenje — Slovenj Gradec, z odhodom iz Velenja ob 11.30 uri, obstal v Šentilju pri Mislinju, kjer je izstopil nek potnik ter odšel k znancem po harmoniko. Avtobus je čakal, a možakarja ni bilo od nikoder, zato ga je šofer pričel klicati s sireno. A ker možakarja le ni bilo, ga je šel iskat sprevodnik. Tudi ta se ni vrnil, zato je za njim odšel še šofer. Avtobus poln potnikov je ostal na cesti brez avtobusnega osebja.

Po daljšem času so se vrnil vsi trije: šofer, sprevodnik in možakar s harmoniko. Avtobus je torej odpeljal po približno 20 minutni zamudi. Vsa stvar se ne bi bila tako huda, če ne bi večina potnikov potovala v Slovenj Gradec na obisk k svojem v bolnico, kjer je obisk ob nede-

ljah in praznikih dovoljen od 12. do 15. ure.

Vsakdo, tako bolniki kot svojci komaj čakajo na tiste kratke urice, ki jih lahko prežive skupaj, poleg tega pa je bilo še novó leto in zato je vsakdo še težje pričakoval snidenje. Šofer in sprevodnik omenjenega avtobusa sta tako bolnike in njihove svojce, ki so bili v tem avtobusu, oškodovala za skoraj pol ure težko pričakovanega obiska.

Potniki v avtobusu so bili ogorčeni nad takim početjem. Vprašujem se, kakaj so potrebni vozniki, če si jih šoferji in sprevodniki tako samovoljno krojijo? Zanima me, kaj meni o takem početju »Izletnik« iz Celja? S čim lahko šofer in sprevodnik opravičita to svojevoljno početje? In končno, potniki smo plačali vozovnice zato, da nas po voznem redu pripeljeta na namembno postajo!

J. L.

SOS S PARTIZANSKE CESTE

Znano je, da so na Luni kraterjem podobne luknje zelo verjetno nastale vsled nekdanje eruptivne dejavnosti. Sam se nisem bil tam, pa verjamem dosežkom fototehnik brez pridržka.

Na drugi strani pa nimamo čisto otipljivih dokazov, da bi bil tudi »Anski vrh nad Liscami« v pradavnini ognjenik, pa je vendar Partizanska cesta, ki vodi skozi naselje Lisce, polna malih kraterčkov: lukenj, kotanj in drugih vdolbin, napolnjenih s

kemično nečisto vodo in drugimi mineralnimi blagodatmi. Te kotanje so k sreči res manjše kot tiste na Ščipu.

Pešcem, ki hodimo po tej cesti, bo vsak razumen človek dal prav, da je takšna hoja vse prej kot prijetna ne le za obuvalo, temveč deluje škodljivo tudi na žolč, zlasti ob močnejših padavinah in če odpove razsvetljava. Človek bi sicer lahko obul visoke škornje, vendar navedeni predel naselja ni izrazito gorat, vsaj ne cesta. Čoln tudi ne pride v poštev, ker kotanje niso med seboj dovolj povezane.

Romantika je zlasti popolna sedaj v zimskem času in ko človek takole potuje po cesti, razmišlja: ali res ni nikogar, ki bi se za to vprašanje zavzel; ali ni možnosti, da bi navozili nekaj primerne materiala in zasuli luknje ter cesto spravili vsaj kolikor toliko v red? Verjetno se pridružujejo temu mnenju tudi lastniki motornih vozil, katerim vožnja po takšni cesti prav gotovo za volanom ne daje pesniškega navdiha.

F. J.

BREZ SILVESTRA?

Danes si že težko zamišljamo pričakovanje novega leta brez silvestrovanja. V navadi je že, da ta dan preživimo med svojimi prijatelji in znanci, in ob kozarcu dobrega vina pozabimo na vse težke in grenke trenutke, ki so nas spremljali v preteklem letu. Da, tako si želimo silvestrovati ali pa vsaj podobno.

V Grižah, kjer imam eno najlepših dvoran v Savinjski dolini, se je zgodilo, da je bila ta na starega leta dan tiha in mrka. To je griški kulturni dom, ki je

v rokah kulturnega društva SVOBODA iz Zabukovice, ki pa verjetno ne ve, kje je tudi področje njenega dela. Vsaj zdi se nam, da bi moralo biti silvestrovanje pod njihovim okriljem, ker so odklonili prošnjo aktivna ZMS Griže za organizacijo silvestrovanja. Vsi smo pričakovali bogato kulturno-zabavno prireditev. Pričakali pa smo veliko razočaranje, ko smo tri dni pred koncem leta zvedeli, da s silvestrovanjem ne bo nič. Pravijo, da niso mogli dobiti muzikantov. Res je, da se tudi to lahko zgodi, če jih nekateri prično iskati šele zadnji teden.

Bolje bi bilo, da bi SVOBODA prepustila organizacijo mladinskemu aktivu Griže, ki je že uspešno priredil več kulturnih prireditev. In tako je vse ostalo brez dobička in brez silvestrovanja. Zalostno...

Nad vsem tem so Grižani ogorčeni — in upravičeno — ko

NAROCNICA S KOZJANSKEGA

Ce želite, da Vam odgovorimo na pismo, ki ste nam ga poslali, nam sporočite svoj naslov! Ker gre za privatno vprašanje, ne bomo nasvetov, kam bi se obrnili, posredovali javno, vsekakor pa vam jih ne moremo posredovati niti osebno, če ne vemo vsaj Vašega priimka.

MLINARJEV JANEZ

V prejšnjih številkah CT sem bral, da si bralec želijo po zaključku »Guzaj« kakšno povest iz bližnje ali daljnje okolice Celja. Prav je tako. Dozvolite, da vam se jaz posredujem svoj predlog. Dolgo je že, kar je izšla povest o Mlinarjevu Janezu. Spominjam se, da sem jo bral prvokrat nekako pred 40. leti. Menim, da z nobeno drugo povestjo ne bi bolj pritegnili bralca kot prav z Mlinarjevim Janezom.

Franc Premrl

Naj velja odgovor tudi vsem tistim, ki so se z isto željo oglašali že pred Francetom Premrlom. Na kratko: ustregli jim bomo in takoj za »Guzaj« pričeli objavljati MLINARJEVEGA JANEZA! Seveda pa (v sodobnejši preobliki). Poleg temeljitih jezikovnih popravkov bomo zgodbo razširili in dopolnili, s čimer bomo verjetno ustregli tudi zahtevnejšim bralcem.

POROKE, OKMRTNICE, CELJSKI TRG

Oglašam se z vprašanjem, kakaj v tedniku ne objavljate več rubrike Gibanje prebivalstva, Celjski trg in osmrtnice. Mislim, da bi lahko našli toliko prostora.

Mihail Ulipin

Gibanje prebivalstva in Celjski trg bomo pričeli redno objavljati s prihodnjo številko, objavljane osmrtnice pa odvisno od nas. Te objavljajo dnevni časopisi.

TO BI LAHKO UREDILI

Kadarkoli sem na celjski avtobusni postaji, alšim vprašanje: kje stoji ta in ta avtobus? Tako se je zadnje priprtilo, da je nek mladiček, ki se je vračal iz bolnice, zamudil avtobus prav zaradi tega, ker mu nihče ni vedel povedati, kje stoji avtobus za Dramlje. Prepričan sem, da bi avtobusno podjetje lahko odstranilo večno spraševanje in negodovanje potnikov enostavno s tem, da bi k voznemu redu dodali še tiste oznake, ki so sicer razporejene vzdolž strehe avtobusne postaje. Podobno, kot imajo v Ljubljani. Kaj mislite?

F. P.

Mislimo, da bi bil res že čas, da bi to uredili, ali pa odstranili tudi tiste številke, ki so sicer brezaska in kvečjemu zaradi lepšega.

NEMOGOČ ODNOS DO POTROŠNIKA

V trgovini »Steklar« v Rog. Slatini sem kupila malo darilo za svojo prijateljico hkrati pa tudi kolonjsko vodo za 730 din. Ko mi je prodajalka dala zavitek, sem ga spravila v cekar, med potjo domov pa pogledala, če je v njem tudi kolonjska voda. Vendar je ni bilo. Ker sem bila prepričana, da bo prodajalka poštna, sem se vrnila v trgovino šele naslednji dan, toda prodajalka o tem, da mi ni dala kolonjske vode, ni hotela nič slišati. Ne gre za tistih 730 din, ampak za odnos do strank, hkrati pa seveda tudi za slabo reklamo podjetja, če je treba — čeprav o enem samem prodajalcu — govoriti javno.

Vera Kobliček
Rog. Slatina

VELETRGOVINA IZVOZ — UVOZ CELJE

RAZPISUJE

prosta delovna mesta:

1. DIREKTORJA IZVOZA

Pogoj: Končana ekonomska fakulteta in 5 let prakse v ZT. — b) Končana višja komercialna šola in 8 let prakse v ZT.

2. POMOČNIKA SEFA POSLOVNICE v notranji trgovini

Pogoj: a) Končana srednja ekonomska šola ali STS in 5 let prakse na delovnih mestih v komerciali.

b) Visoko kvalificirani delavec trgovske stroke in 10 let prakse na delovnih mestih v komerciali.

3. REFERENTA ZUNANJE TRGOVINE

Pogoj: a) Srednja šol skaizobrazba in 3 leta prakse v ZT.

Osební dohodki po pravilniku o delitvi osebnih dohodkov podjetja Kovinotehne Celje. Stanovanja niso zagotovljena.

Ponudbe sprejema kadroviski oddelék podjetja do 21. 1. 1966.

ZABELEŽENO ZA VAS

Radodaren dedek Mraz

IN DRUGE KOLOBOCIJE

Dragi bralci!

Kaj vse se ne dogaja v času našega dogajanja!

Tako je na primer v neko podjetje prišel dedek Mraz. Staromodni in nereformiran. Hotel je obdariti otroke zaposlenih, vendar v podjetju ni bilo denarja. Pa je sindikalna podružnica prispevala 150 tisočakov, kolektiv od vzajemne pomoči 200 tisoč. Tako je bila tradicija boljših časov rešena, 212 otrok pa vsaj skromno obdarjenih.

Stvar seveda ne bi bila omembe vredna (saj je praznovanje marsikje izostalo), če ne bi bil dedek Mraz radodarnost, ko je šlo za »obdaritev« nekaterih starejših »otrok«. Na seji delavskega sveta 28. decembra lani je dedek Mraz ob jedaci, pijači in kofetku sklenil, da dobi tovariši vodilni za 24 dni neizkoriščenega dopusta 115.000 din neto, to pa predvsem zato, ker dopusta iz objektivnih vzrokov ni mogel izkoristiti — saj v podjetju enostavno ni nikogar, ki bi ga lahko nadomestil! (Gorje reelekciji! — op. Kozorog). Prav tako je dedek

Mraz ob odhodu računovodje v drugo podjetje sklenil, da mu ni treba povrniti stroške šolanja in plačan študijski dopust v znesku okrog 400 tisoč dinarjev, še posebej pa bi mu naj izplačali za honorarno delo, ki ga še opraviča v podjetju 75 % ali realno povedano 86.000 din. Za koliko ur dnevno, se baje ne ve, ker ga baje vidijo samo po kakšno urico. Dedek Mraz je prav tako sklenil ukiniti povračilo za vožnje v podjetje v višini 36.000 din mesečno, pozabil pa je ukiniti potne pavšale za vodilne, ki znesejo okrog 100 jurjev mesečno. Pozabil jih je tudi opozoriti, da si hkrati zaračunavajo še kilometrino, kar pomeni tako rekoč dvojno štetje!

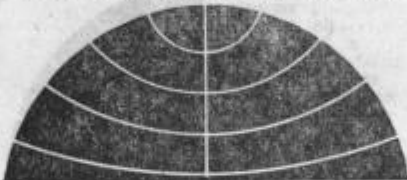
Vidite, pa smo tam, kjer je reforma, kot kaže, šla lepo mimo. Pravijo, da bi si dedek Mraz moral temeljito ogledati nekatere reformirane predpise in svoje »poslovanje« uskladiti s poslovanjem podjetja, ki baje ni kdove kako rentabilno. Če smemo seveda verjeti gornjim »pokažite-ljem«.

Do prihodnjč

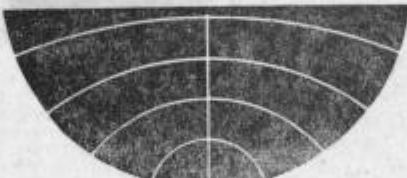
Vaš Kozorog

Športne igre

Komisija za rekreacijo in šport pri občinskem sindikalnem svetu v Zalcu je za leto 1965/66 ponovno razpisala sindikalne delavsko športne igre, saj so sindikalne organizacije v zadnjem času pokazale veliko zanimanje in aktivnost na športnem področju. Tako so prejšnji mesec priredili strelsko tekmovanje, ki se ga je udeležilo 9 ekip, med njimi tudi ženska ekipa. Prva tri mesta so zasedle ekipe Juteks III, Juteks I in Keramična industrija Liboje. Za zadnje igre je bila značilna množična udeležba, kar kaže, da je v kolektivih živa športna in rekreativna dejavnost.

PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU • PO SVETU

Božična in novoletna prekinitev ognja v Vietnamu je bila v resnici samo navidezna, četudi moramo priznati, da so pojenjali vsaj letalski napadi nad Severnim Vietnamom. Američani še vedno ne bombardirajo Severnega Vietnama, pač pa nadaljuje operacije proti osvobodilnim silam v Južnem Vietnamu. Medtem pa je predsednik Johnson začel veliko diplomatsko akcijo, ki naj bi odločila o nadaljnjem dogajanju v Vietnamu. V Afriki se je mudil posebni odposlanec Williams, v Franciji Goldberg, del Evrope, ZAR in Bližnji vzhod pa je obiskal Harriman, ki se je ustavil tudi v Jugoslaviji. Mnogi domnevajo, da bo ta akcija rodila uspehe, a vodstvo osvobodilnih enot v Vietnamu

je prepričano, da je vse skupaj samo navidezna mirovna akcija.

Drugi žarek upanja, da bi pogasili še vedno nevarno žarišče nesporazumov, je sestanek Ajuba Kana in Sastrija v Taškentu, kjer ju je sprejel Kosigin. Z vsakim posebej se je takoj ob prihodu pogovoril, a potem sta sama nadaljevala razgovore o kašmirkem vprašanju in sploh o odnosih med Indijo in Pakistanom. Prve vesti dovoljujejo precej optimistično oceno, četudi je očitno, da sta oba precej vztrajna pri svojih stališčih.

Medtem pa se je svet že ozrl v drug kontinent, namreč v Afriko, kjer so v kratkem času izvedle vojske štirih dežela državni udar. Prvi je bil v Kongu, ki niti ni bil toliko presenetljiv, takoj zatem v Dahomeju, te dni pa v Centralnoafriški republiki in v Gornji Volti, nekdanji francoski koloniji. Nasploh sicer tudi vsi ti državni udari niso nekaj nenavadnega, saj je vsa Afrika v času nenehnega prerogevanja in se zato v njej lomijo raznovrstne sile

in težnje. Četudi posamezne spremembe ne pomenijo vedno korak naprej, pa so vendarle dokaz, da se je sprožila vrsta aktivnih sil in verjeti moramo, da bo slednjič vendarle povsod zmagala človekoljubna in miroljubna misel.

Tudi v Indoneziji slavi vojska svojo zmago, četudi je zdaj vse bolj očitno, da gre prav tako za vojaški akt, v katerem so posamezne struje indonezijske armade obracunavale med seboj. Ponekod so sicer že domnevali, da bo celo Sukarno moral povsem odstopiti, a videti je, da se le zavedajo njegove veljave in doslej niso ukrenili nič odločilnega.

Zadnje čase sta si prišli nekoliko bolj navzkriž tudi Kuba Kitajska. Začelo se je s Kitajsko odpovedjo zamenjave sladkorja in riža, a kmalu zatem so začeli Kitajci napadati tudi kubanske predstavnike v tujini. Bolj ko ne ustaljena metoda v kitajski politiki, da prekine tesnejše odnose z drugo deželo!

POEZIJA NA TRDNIH TLEH

Mestnemu človeku je danes že skoraj malo tuj pojem vaškega življenja, pa tudi tista vas, ki diha iz Novačanove »Veleje« je vsaj na videz preživela, a dosti manj vemo o preživljanju in doživljanju človekove notranjosti, bodisi na vasi pa tudi v mestu.

Kakor je torej na videz svet, ki ga odkrivamo v »Veleji« minil, tako čutimo v nasprotjih značajev in v razvoju njihovih usod nekaj nemin-

ljivega, še danes živega, četudi ne zanikamo možnosti raznih inačic. Zategadelj smo ob uprizoritvi v SLG Celje nehoti razpeti med stvarno preteklostjo (katere stvarnost začenja že pisec in jo režiser samo zvesto ohrani) in med živo sedanjo, s katero se tako spontano zlivajo strasti, čustva in usode značajev iz »Veleje«.

Francetu Kosmaču, sicer filmske-mu režiserju, ki pa je s svojo režijo

na odru pokazal, da ji je enako kos kot filmski tehniki, sem že z uvodnimi besedami priznal, da je ustrezno rešil režijski koncept, ob čemer je vredno še posebej naglasiti, da je s pretehtano »montažo« dogajanja uspel pripraviti harmonično povezano predstavo.

V skladnost predstave so se povezovali tudi realizacije scene Zorana Dideka, kostumi Nade Souvanove in izbor glasbe Uroša Kreka, a ne navsezadnje vsi sodelujoči igralci SLG Celje. Morda bo izvenelo nekoliko nenavadno, a vendar je potrebno naglasiti, da so vsi igralci pokazali — če že ne nekaj novega, potem vsaj vrh svojih standardnih zmogljivosti.

Sandi Krošl je bil v vlogi Martina Veleja vsekoli »nov« saj je zaigral strtega, bolehnega in zapitega delavca-kočarja, ki mu je še edini up »božanska« Veleja — Ana, a mu uhaža iz rok prav zaradi njegove nemočnosti, Veleja (Jana Smidova), ki je pojem življenjske radosti in neusahljivega sladostništva, četudi se sama sprva tega niti ne zaveda, temveč jo pahnje v vrtnice razuzdanosti šele moževa nemoč in kupčevska sebičnost njegove matere (Nada Božičeva). Četudi na videz toliko nasprotni v svoji notranjosti, sta vendarle obe ženi v bistvu enakovredni žrtvi okoliščin, četudi antipod starega in mladega, toda mladega, ki se vanj presaja vse staro, kar je v zvezi z ugodjem — pa najsi še tako mizerne — eksistence. Smidova in Božičeva sta dali v predstavi vse, četudi je Božičeva v starčevstvu bolj prepričljiva kakor Smidova v mladostnem. Se Bogatin (Pavle Jeršin) je izrazil in sanjavo, trden in vselej na mestu, četudi ne sega nad svoje najboljše stvaritve; Branko Grubar kot Bogatinov mlinar je sam zase celovit, a ob Veleji in Bogatinu (že situacij-

sko razumljivo) pahnjen v ozadje. Dosti bolj poudarjena sta kot komični protiuteč Daves (Marjan Dolinar) in Siba (Janez Bermež), ki se enakovredno stapljata s soigralci v uprizoritve. Za Dolinarja lahko zapišem, da se je predvsem dobro oddaljil od ustaljenosti v maski in gestih, medtem ko glasovno ni vselej dosleden.

V vsem je »Veleja« prikaz ustaliene in skladne igre, ki obeta, da je gledališče premagalo notranji nemir in se posvetilo večji kreativnosti, k čemer pa je nedvomno prispeval dosti tudi umirjeni in premišljeni koncept Kosmačeve režije.

Herbert Savodnik

OD VSEPOVSOD

SLOVENSKE KONJICE: Občinski komite ZKS je pred nedavnim imenoval tri komisije, ki bodo delale analize letnih konferenc osnovnih organizacij. Prva bo obdelala delo osnovnih organizacij v industrijskih podjetjih, druga delo na terenu in tretja dejavnost v prosvetnih zavodih.

STORE: Na konferenci krajevnega združenja ZVVI so razpravljali o dejavnosti organizacije in ugotovili, da je bila dokaj pestrna, saj so člani sodelovali na vseh proslavah posvečenih praznovanju 20-letnice osvoboditve, razen tega pa posvetili vso skrb svojim bolnim in socialno ogroženim članom. Ob prazniku dela in Novem letu so obdarili 12 članov. Zanimivo je tudi, da so na časopis TV 15 naročili vsi člani. Uspehi, ki jih je organizacija dosegla, velja pripisati predvsem prizadevanju odbora, ki ga je vodil Franc Kok in pomoči, ki jo je nudil kolektiv železarne Store in občinsko združenje ZVVI Celje.

POLZELA: Vsako leto doslej je telovadno društvo Partizan pripravilo silvestrovanje, letos pa ga ni bilo. Mnogi prebivalci Polzele so morali zato ostati doma, upajo pa, da bo prihodnje leto Partizan le nadaljeval tradicijo.

KOZJE: Prosvetno društvo Bohor je v prejšnji nedeljo pridelalo v kinodvorani predavanje barvnih diapozitivov, ki so jih posneli bratje Marinšek iz Kozje. To je bila že tretja tovrstna prireditev v Kozjem, za katero je vladalo izredno zanimanje. Bratje Marinšek so predvajali okrog 500 barvnih diapozitivov iz gradov in Slovenskem, s potovanja po Švici in Italiji ter iz domačih krajev. V Podsredi pa so predvajali barvne diapozitive s potovanja po Grčiji, Zapadni Nemčiji in po Kozjanskem. Tudi tu je bila udeležba tolikšna, da so bili šolski prostori pretesni za vse obiskovalce.

CELJE: Na Mariborski cesti je trgovsko podjetje s tehnično železnino in kovinskim blagom KOVINOTEHNA odprla novo trgovino na drobno.

Izredno okusno in skrbno opremljena trgovina je v nekdanjih preurejenih prostorih Slovenija lesa. Kupcu je v trgovini na razpolago blago za široko potrošnjo, gradbeni materiali, razna orodja, izdelki črne in baryne metalurgije, vijačni izdelki, vzmeti, žičniki, sanitarije, in instalacijski materiali. Nova prodajalna je odprta vsak dan razen nedelje od osme ure do pol štirih popoldne.

DR. ANTONU ČEDETU V SPOMIN

Nekaj dni pred Novim letom so številni prijatelji in znanci pospremili k zadnjemu počitku dr. Antona Čedeta v Laškem.

Pokojni, ki se je rodil pred osemdesetimi leti, je bil vnet bорец za narodnostne pravice, odlični zdravnik in dober človek. Svoje delo je opravljal pošteno, vredno tudi v najtežjih dneh naše zgodovine, ko ni izbiral med okupatorjem in narodnoosvobodilnim gibanjem, temveč je z vsem srcem sodeloval s partizani in tistimi, ki so se borili za svobodo. Obiskoval je mučene, ki so se vračali iz zaporov, pošiljal v hoste zdravila in obveze in tako mnoge rešil iz rok grabežljive smrti.

Svoj prosti čas je dr. Anton Čede — če lahko o prostem času sploh govorimo — porabil za lov in je tudi več let upravljal lovišče Veliko Kozje in Poč pri Studenih.

Laščani bodo dr. Antona Čedeta ohranili v trajnem spominu. Tako sta zatrdila tudi prijatelji dr. Roš in njegov stanovski tovariš dr. Mirmolja.

V ŽALSKI OBČINI MED SREDSTVI ZA OBVEŠČANJE

Tednik najbolj razširjen

»Učinkovita in kvalitetna informiranost naših občanov je v razveljanem in poglobljenem sistemu izrednega pomena.« so zapisali v poročilu o delu organizacije Socijalistične zveze občine Zalec za obdobje prejšnjih dveh let. Da bi preučili posamezne oblike obveščanja, so imenovali tudi posebno komisijo, ki je sestavila analizo o razširjenosti različnih glasil na območju žalske občine. Tako so ugotovili, da med časopisi najbolj razširjen Celjski tednik, ki ga ima vsaka tretja družina, med ostalimi sredstvi pa radio, ki jih je na tem območju 7 tisoč 352, kar pomeni, da ga ima vsak četrty prebivalec.

V analizi je govora tudi o učinkovitosti Celjskega tednika, katerega soustanoviteljica je tudi žalska občinska skupščina. Tako so sestavljali analize opozorili, da bi bila vloga Celjskega tednika lahko še večja, če bi bilo v njem več prispevkov s področja žalske občine. K temu pa lahko pripomorejo tudi prebivalci tega področja sami, saj

je uredništvo Celjskega tednika veselo slehernega prispevka.

V žalski občini cela vrsta kolektivov izdaja tudi svoja glasila. Tako imajo tovarniške liste v tekstilni tovarni Prebold, v tovarni nogavic v Polzeli, kmetijskem kombinatu, v keramični industriji Liboje, v Montani, Gradnji, Savinjskem magazinu in upravi občinske skupščine. Glasila izhajajo v nakladi okoli 5000 izvodov in so nedvomno pomemben činitelj in sestavni del delavskega samoupravljanja, so pa tudi ost proti birokratskim navadam in ravnanjem.

Zavoljo pomembnosti sredstev za informiranje bi se morali vsi družbeno politični činitelji, zlasti pa sindikati in podjetja in v občini ter organi samoupravljanja odločno zavzemati za to, da bodo glasila redno izhajala, da bo vsebina prilagojena potrebam delovne organizacije in širše družbene skupnosti in da bodo dovolj poljudna. To stališče je sprejela tudi občinska konferenca Socijalistične zveze.

Za vzgojo otrok

Pred kratkim je delavska univerza v Celju pripravila dvomesečni začetniški seminar za tovarišice, ki so že zaposlene v varstveno vzgojnih ustanovah, pa tudi za one, ki želijo delati z otroki. Seminar je izredno lepo uspel in slušateljice so zahvaljujejo predavateljem, predvsem pa inšpekcijski službi varstveno vzgojnih ustanov, delavski uni-

verz in zavodu za zaposlovanje delavcev, ki je seminar financiral. Seminar je imel praktični in teoretični del, takšni pa so bili tudi izpiti, ki so ga slušateljice opravile pred zaključkom tečaja. Vse pa so ob tej priložnosti izrazile željo, da bi podobne seminarje pripravili tudi v bodoče.

Z vsem srcem vzgojitelj

Gorjupova galerija, dolenski kulturni festival, osnovna šola v Kostanjevici na Krki in ves pogum, organizacijska iznajdljivost ter posluh za potrebe in smisel umetnostne prosvete na podeželju, v mestecu ob Krki, so resni-

no odraz velikih hotenj, prizadevanj in stalnih razmišljanj upravitelja šole LADA SMREKARJA.

Nadvse bogata žetev na vseh področjih kulturno-umetnostnega udejstvovanja v sklopu prosvetnega društva »Lojze Kosak« prica o posluhu in pripravljenosti tamkajšnjih številnih ljudi, ki postajajo nosilci kulture.

Kramljati z Ladom Smrekarjem je nekaj posebnega, povsem svojstvenega. Ko govori o prizadevanjih na kulturno prosvetnem področju, nikoli ne poudari uspehov, vselej gorečo željo, doseči še kaj več. Njegova skromnost me je presenetila, ko je na vprašanje, kako kot kulturni delavec ocenjuje dosedanje uspehe prosvetnega društva, odgovoril:

»Nisem kulturni delavec, predvsem vzgojitelj in želim to vlogo opravljati tudi v bodoče. Ni mi do tega, da bi se posvetil zgolj gledališču ali likovni umetnosti v galerijah ali novinarstvu, književnosti in morda poeziji. Kot vzgojitelj delam v okolju, ki mi koristi.«

Omenili ste poezijo, vam je tudi ta pri srcu?

»Napisal sem že vrsto pesmi, nekatere so dosegle že kar lep uspeh. Več jih je v radijskem programu, kot na primer pesem Naprej ponosno delovne brigade, Zdravica svobodi, Slovenska pesem in druge.«

Zakaj nečete priznati, da niste samo šolski upravitelj, temveč tudi kulturni delavec, ki je že znan daleč naokoli?

»Preprosto zato, ker se zavedam, da bi se kot kulturni delavec moral opredeliti za eno neštetih umetnostnih panog in se posvetiti samo njej, če bi hotel izluščiti neke trajne vrednote v globljem in širšem smislu.«

Ne izključujem možnosti, da mi morebiti manjka dovolj izrazit talent za eno izmed teh dejavnosti. Osebnost sem prepričan, da sem doslej dosegel uspehe v kulturni ali drugi dejavnosti s trdim in vztrajnim delom. Zato sem raje dober vzgojitelj kot povprečen umetnik.«

Kaj menite o uspehu Miklove Zale?

Poplačani smo s priznanjem številnega občinstva doma, kot na gostovanju v Krškem, Brežicah, Zagrebu in Ljubljani. Marca začnemo s turnejo po Koroški, igro pa bomo uprizorili tudi v Kočevju. Novem mestu in še dvakrat v Ljubljani. Vendar sem osebno prepričan, da to ni bila moja najboljša režija, ki jo pripisujem »Ljubezni treh kraljev«.

Vaše izkušnje v kulturno-umetniškem delovanju?

»Prishihniti je potrebno pristnemu ljudskemu občutju, ki ni pokvarjeno, za kar nam je najzgovornejši dokaz vsa ljudska umetost, ki je znala tudi najtežja estetska vprašanja skoraj nemotljivo reševati. Posebno pa bi rad poudaril in javno tudi povedal, da pripisujem velik del svojega uspeha na področju gledališkega udejstvovanja svojemu učitelju — slovenskemu ljudskemu gledališču v Celju, ki nas je pod vodstvom nepozabnega mr. Federja GRADIŠNIKA, Branka GOMBACA, pokojnega Herberta GRUNA in Bruna HARTMANA 10 let zvesto obiskovalo in se zapisalo za vselej v srca vseh naših ljudi.«

Drago Kastelic

DEDEK MRAZ med najmlajšimi

Minuli dnevi so otrokom prinesli veliko veselja in razburljivih dogodivščin. Dedek Mraz doma, dedek Mraz v šoli, v krajevni skupnosti — to so bila srečanja, ki jih malčki zlepa ne bodo pozabili. Pa poglejmo, kako so ponekod praznovali.

V Celju je pripravljali odbor izpolnil obljubo. V parku pred gimnazijo je čez noč zrasel pravilni grad, od koder je nekaj dni zapored prihajal dedek Mraz in s svojim spremstvom razveseljeval pisano množico majhnih in velikih radovednežev. V prikupnih stojnicah so se »nastanila« nekatera gostinska in trgovska podjetja, ki so prodajala najrazličnejšo pašo za oči in želodce. Morda bi ob tem lahko zapisali samo to, da bi bile cene teh dobrot lahko vsaj nekoliko nižje, če že ne simbolične. Tako pa so jih bili spet deležni samo tisti otroci, katerih starši so imeli kak dinar več. Pristno novoletno vzdušje je pravilno parku pa je letos pokvarilo vreme, ki je skoparilo s snegom. Tako se je lepo urejen prostor spremenil v blatno mlakužo, ki je motila sicer predvsem starše, toda tudi otroci bi se bili prav gotovo boljše počutili, če bi bil kdo vsaj z belim peskom nasipal tistih nekaj metrov poti; ali pa — če bi bili »park« uredili na ploščadi pred Kajuhovim spomenikom.

V dneh pred Novim letom je dedek Mraz obiskal pionirje tudi v krajevnih skupnostih, kjer jim je ponekod izročil tudi skromna darila in pa seveda v šolah, za katere so nekatere delovne organizacije prispevale kolektivna darila.

Prijetno so praznovali tudi otroci tistih staršev, ki so zaposleni v podjetju PTT promet, kjer so ma-

lim gostom pripravili kratek spored, nato pa jim je dedek Mraz izročil darila. Pri prireditvi so se posebej izkazali člani pripravljalnega odbora, ki so že ves teden prej žrtvovali po cele popoldneve, da so pripravili darilne zavoje, okrasili prostor in pripravili program.

V laški občini so pionirji po šolah pripravili kulturne prireditve, igrali so prazniku primerne igrice, poslušali pevске zbornice — ponekod tudi instrumentaliste, recitatorje, folklorne skupine itd. Vodstvo osnovne šole v Laškem pa se je odločilo, da bodo učenci v dneh praznovanja obiskali celjsko gledališče in si ogledali igrice Klovna in njegov cirkus. Da bi bilo praznovanje čimlepeše, so delovne organizacije, ki imajo nad šolami patronate, namele nekaj sredstev za darila, ko si jih ponekod izročili posameznikom, drugod pa razrednim skupnostim in pionirskim odredom. Dedek Mraz je obiskal tudi predšolske otroke; otroci iz socialno šibkih družin pa so prejeli darila.

Tudi mlade prebivalce Polzele je obiskal dedek Mraz. Otroci so se zbrali v domu Svobode, kjer jih je po krajšem programu dedek tudi obdaril.

To je samo nekaj vesti o praznovanju novoletne jelke na našem območju. Lahko pa bi rekli, da letošnje praznovanje družijo velika požrtvovalnost pripravljalnih odborov, ki so svojim najmlajšim pripravili, čeprav ponekod skromno, toda toplo in pristrčno praznovanje. Morda je prav novoletna jelka dokaz, da je mogoče razveseliti tudi z malo denarja.

OKUS PO MEDU

Zivimo tu, drug ob drugem, delimo prostor in vendar se ob srečanju zmrdujemo.

Na skrivaj izpod čela merimo: od nog do glave in od glave do nog.

V svoji prefinjenosti zmrdujemo z zgornjo ustalo vse do takrat, ko nas nihče drug ne vidi.

Včeraj smo jo pripenjali na oltar, danes ji pravimo candra.

Tu ob nas stopajo v tuje avtomobile z visoko spodrecanimi krili in od cenene kolonske namazanimi krznenimi plašči, vsi vemo to, vsi vi-

in ljubezni za celo življenje počasi umirajo v drgetu razlitega konjaka in na povlajanih kavčih. Ko se vrne domov, zaradi malomeščanske omejenosti svoje zakonske družine s krepkimi prijemi vceplja svoje načelo v glavo svoje žene...

NEDOLŽNE ZABAVE

Oba avtomobila so ustavili pred Evropo. Iz njih sta z elegantnim skokom skočila po dva moška. Dva sta zavila v Espresso, dva v Mignon. V obeh lokalih sta strokov-

no vlekle. Kot je bilo to in mogoče še je moderno na zahodu. Po burnem smehu so ugotovili, kdo komu pripada za naslednji dan. In tako zopet naslednji, pa naslednji, vse dni praznovanja. Po praznovanju je bil eden med njimi še naslednji teden močno pijan in se je komaj (baje) streznil na sodišču ob razvezi zakona. Toda bila je »gala« zabava, ki je vse navdušila razen ene... Pravijo, da je v »boljših« družinah (ki jih pri nas ni?) dolgčas, kot kaže pa to ni res...

VPLIVNI MESETARJI

So ljudje, ki se zavedajo, da nekaj pomenijo. Ta svoj pomen razširjajo tudi zunaj njihovega delokroga. Na primer danes na vprašanje zaposlovanja. »Zate dobiti službo, to ni problem, saj se ja poznamo, imam zveze. To uslugo ti ja naredim, saj veš, da tam in tam nekaj pomenim. Pridi jutri tja in tja, bo veselo, te bom predstavil. Malo je udarjen na takšna lepa dekleta kot si ti, vendar te naj to ne moti. Z lahkoto ga boš ukrotila. Po zabavi ni bila sprejeta. Baje je bila sama kriva, ker ni bila dovolj družabna...

Nihče o tem na glas ne govori, vendar jih mnogo uporablja ta način, namreč posredništvo. Za ta in ta dan ob tej in tej uri tam in tam Da ne bi sam regrutiral in nadlegoval po lokalih. Lahko bi se javno onemogočil. To si pa ne more dovoliti. Zato pokliče na primer visokega, suhega fantka, ki nenehno otresa kodre s čela, mu stisne nekaj v roko in ... Ta potem pove naprej. Če ni »ta prave«, išče dvojnico. Pred tedni so tako iz neke družbe ločili mlado, še ne polnoletno dekle. Na vprašanje zakaj, je povedala, da je samo pomagala zabavati. V nekaj dneh veliko število. Od tega jih je nekaj dobilo venerično bolezen, med njimi je bilo dosti poročenih. Preskrbeli so ji službo, v kateri pa ni dolgo ostala.

O svojem družbenem delu je rad govoril in druge učil. Kljub temu, da je bil mlad, je imel že nekaj vidnih funkcij. Javno je kritiziral neaktivnost mladih, se boril in tolkel po prsih, vse dokler niso neki sosede prijavili varnostnim uslužbencem direndaj, ki je prihajal iz stanovanja njegovih staršev, ko jih ni bilo doma. Z dvema avtomobiloma so jih morali odpeljati, sam se je skrnil v stranišče. Ni razumel zakaj, ker je bila le nedolžna zabava... Ena od teh, ki so udeležile zabave, nosi danes tako svetlo frizuro, da je še v najdebelejši temi ne moreš zgrešiti.

Dnevno prihajajo v Mignon, Espresso ali Zvezdo. Urejene, da jih ostali ženski in moški svet z zavistjo na skrivaj ogleduje. Z visoko glavico se gibljejo kot ladje med mizami. K njim redko kdo priseda, razen tujcev. In če kdo prisede, prisede le za kratek čas... Včeraj so ji silili prsti iz ponošenih čevljev, danes je namazana s kolonjsko vodo, da že od daleč smrdi in ognjena v krznen plašč. Prišla je v roke,

ki jo vedo usmerjati in ki se spoznajo na modo...

VSI TO VEMO IN VENDAR SMO TIHO, KER NAS BAJE NIC NE BRIGA, NE SME BRIGATI. TO JE BILO IN VEDNO BO, PRAVIJO. TODA ALI JE TO TUDI DANES LAHKO IN MORA BITI? USLUŽBENCI ZAVODA ZA SOCIALNO DELO, USLUŽBENCI UPRAVE ZA NOTRANJE ZADEVE IN SODISCE NE BODO TEGA RESILI VSE DO TLEJ, DOKLER SE NE BOMO ZAVZELI ZA TAKE DRUŽBENE NORME, KI BODO ODPRAVILE ALI VSAJ OMEJILE TA »FENOMEN«, OZIROMA TUDI PRI SEBI NE BO-

MO IZOBlikovali tiste morale, ki jo vselej znova (tudi) javno razglasamo za socialistično.

Torej kako dolgo bomo se trpeli in poslušali ljudi, ki ze na cesti ustavljajo in nagovarjajo vse kolickaj vidne obcanke brez spremstva? Kako dolgo bodo nase sestre, žene in matere izpostavljene zasramujocim vprasanjem nase in tuje govorcih oseb po lokalih kot so »ZVEZDA«, »MIGNON« IN »ESPRESSO«, PA CE HOCETE SE KJE!

Pravimo, da se ne znamo zabavati. Pravimo med drugim tudi, da v Celju ni zabav...

Kljub temu se v naših lokalih ustavi in preživi ogromno ljudi prijetne ure, sklepa poznanstva...

Mladi baje radi posedajo samo po določenih lokalih. Zakaj?

dimo in vendar nihče ne ukrepa. Pravimo, da so nemoralni!

Je tudi mnogo takih, ki ne vstopajo v avtomobile in se ne sestajajo v Mignonu, Zvezdi, Espresso ali pri Pošti.

»SVOBODEN ZAKON«

Vsi sosede so vedeli, da se v tretjem nadstropju dogajajo neljube reči. Mlada, zaradi razmer in ljudi, predvsem pa zaradi sebe zapuščena mati je v začetku naskrivaj začela voditi v sobo v kateri je živel z enajstletno hčerko — bodoče može, ki so pa po določenem času — izginili. Hčerka je morala v letu dni dyema moškima reči: OČKA. Naslednje leto je bilo po sili razmer »očkov« že več, čez leto dni hčerka — sedaj že dozorevajoča deklica — ni mogla reči več: OČKA.

Začela se je izogibati doma, kakor hitro ja zashutila, da mama ni sama. Tudi mati je vse pogostejše izostajala z doma ali pa se vanj vračala šele pozno ponoči. Takrat je moral hčerka po predhodnem pisančevanju in zabavanju matere z novim »očkom« zapustiti posteljo... Včeraj je prvič vstopila v avtomobil, ki je krenil v neznano...

*

V podjetju so potrebovali strokovnjaka. Danes ne dobiš strokovnjaka, če mu poleg dobre plače ne nudiš najmanj stanovanja... Strokovnjak, ki ga je nekdo priporočil, je zahteval družinsko stanovanje, ker si želi ustvariti družino. Po nekaj dneh je pripeljal ženo, za katero se je pozneje izkazalo, da je v zakonskem razmerju z drugim moškim. Baje je bilo tu le vprašanje časa in formalne ločitve. Žena je s sabo pripeljala večjega otroka. V začetku je bilo vse v redu. Kmalu po vselitvi je žena rodila še enega otroka. Takrat se je začelo. On kot strokovnjak je bil prezaPOSlen... Porodilo se je vprašanje očetovstva za drugega otroka. Danes so v tej »družini« na dnevnem redu pretepi, katerih je deležen tudi večji otrok. Zato večji otrok kljub temu, da je še majhen — izostaja od doma... V podjetju pravijo, da ne morejo pomagati, ker je on dober strokovnjak...

*

Kot javni delavec je vedno živel korak pred ali za drugimi. Rojen je bil v družini, ki si je že od nekdanj zagotavljal posebno poslanstvo, saj je vzgajala druge, je svojemu sinu omogočila tisto materialno osnovo, ki je še danes za marsikaterega mladega človeka nedosegljiva. V zrelih letih se je poročil z osebo iz podobne družine. Tako je moralo biti že od nekdanj. Kot javni delavec je imel širok krog poznanstev, pri katerih je briljiral s svojo razgledanostjo in svojimi načeli o svobodni morali. Njegov avtomobil, ki so ga kupili ženi in starši, pogosto stoji nekaj blokov naprej od njegovega stanovanja. On pa deli in razlaga načela o svobodni morali mladenčkim deklicam, ki požirajo njegovo bleščečo rušenje malomeščanskih nazorov o zakonu

njaško ogledovala goste za mizami. »Aha, to poznam. Malo počakaj!« Odšel je od mize, se nagnil k dekletovemu ušesu in šepetal, šepetal. Na koncu je rekla: »Kdo gre zraven?« Znova je šepetal, namigoval na onega, ki je v pričakovanju prestopal ob šanku. »Poslušaj, povabi še kolegico, za onega. To bo bomba družba«. Kolegica je odklonila. Nato sta oba prisedla in naročila pijske. Po manj kot pol uri so skupaj sedli v avtomobil, zaprli s treskom vrata in elegantno odbrzeli. Onih dveh, ki sta šla v Mignon, že ni bilo več, sicer so pa vsa pota vodila do istega cilja...

*

Obisk so najavili poslovni prijatelji. Na koncu je bila tudi dvoumno izražena skrb, da je »v dobrem vzdušju« možna sklenitev pogodbe. Malenkost. Žensk je ja dovolj. Začel je vrteti telefon. »Zdravo, kako si, kako je s časom? A ne gre, je že prispel domov, pa drugič. Po nekaj klicih je imel. Mel si je roke, vedel je da je »posel« že vnaprej dobro opravljen. Čez nekaj ur je natakarja prosil za račun, na katerega se je lepo podpisal, on, ki v podjetju nekaj pomeni, čeprav ima samo dokončano osnovno šolo, toda spozna se na trg...

*

Za praznike so pripravljali »gala« zabavo. Domačo. Enkrat pri enem, drugič pri drugem. Vsi so prišli na vrsto, da ne bi bil samo en gostitelj. Malo pred jutrom prvega dne so se močno dobre volje z večino glasov odločili za žreb. Fer žreb. Vsak je dal nekaj na mizo »gospo-

V VAŠEM KRAJU

Stiri ceste vodijo vanjo. Toda preden se odpraviš, dobro premisli, kajti tri od teh cest ne zaslužio tega imena.

In če se pelješ, da te v hrbet motri podčetrski grad, takrat vedi, da si izbral najslabšo.

Stisnjena pod hrib, na katerem se ob lepem vremenu sončijo razvaline, se Bistrica ne razlikuje od drugih krajev, čeprav je že od nekdanj ravno ta kraj in ljudje v njem odigral pomembno vlogo. Stoji kot kačipot, za razpotje utrujenemu potniku, ki hoče proti Zagrebu, na Hrvaško in preko Svetih gor na Bizeljsko ali skozi Podstvoje v Posavje, na Kozjansko.

Takrat, ko se ustaviš pred obličjem tega kraja, ne da bi vedel kam, te predvsem prevzamejo ljudje. Ti preprosti ljudje. Se s svojo govorico postavljajo mejo, ki je ni mogel doslej nihče postaviti umetno. Ti ljudje, ki s svojo zgovornostjo pred komerkoli udarijo s pestjo po mizi in pri tem ne mislijo hudo; ki v sili brez prošnje pomagajo pomoči potrebnemu, so se vgnezdili v tem skrajnem delu Obsotelja, oklenili kisle zemlje in zaraslega hriba.

Sedel sem na vozu, v katerega je bilo vpreženo suhljato, žilavo kluse, ki je na vsak udarec z blčem pomigalo z repom. Zada je

bila priklenjena krava. Najina karavana se je počasi, vendarle trdno odločena pomikala proti Bistrici. Tako sem že drugič ta dan gledal pred sabo Bistrico.

Redkobeseden možakar je izpod kape švrkal z bičem in z očmi po okolici. Pogovarjala sva se v suhih, kratkih stavkih, kot da bi se vračala s sedmine. Sele pozneje sem zvedel, zakaj je bil možakar nejevoljen. Pred dnevi je kupil kravo, za katero so trdili, da je dobra mlekarica. Jamčili so mu poleg tega še, da ne rita in ne bode. Toda molzti se kljub temu ni dala.

»Pravim jaz moji stari: ne brundaj, saj se bo že unesla. To je nemirna zaradi tega, ker ji je vse novo. Stara se spravi pod njo, ko ti krava nenadoma živizne — stara pade skoraj pod jasli. Adijo mleko in moja stara. Vrag jo poberi. Kravo namreč. Vsega sem jaz kriv.«

»Smola je smola«, sem dodal, da bi pač nekaj rekel. Voznik s palcem in kazalcem pograbi krajec klobuka, se popraska po tilniku, me postrani očvrkne z očmi in udari po konju.

»Smola, že smola, če bi bila samo krava huda. Pa je tudi stara huda. Ko je prilezla od jasli in zgrabila molznico je rekla: ali jaz ali ona

od hiše. In kaj boš sedaj? Zvezal sem jo za voz in gremo. Se prej sem seveda zvedel za kupca. Veste, ne bom se več dolgo ubadal z gruntom. Imam sina pa mu ga predam. Samo prej mu moram najti dobro gospodinjjo. Z ženskami je križ...«

Malo naprej od kužnega znamenja, ki stoji od zoba časa nagrizeno in od ljudi pozabljeno ob cesti, sva se poslovila. Možakar je zavijal v levo, jaz sem jo mahnil naprej v Bistrico.

Nisem zavil ne h Gabronu v gostilno, ne v buffet in ne v klubske prostore. V klubske prostore me je še najbolj mikalo. Pred letom so si občani sami uredili prostore, jih opremili in jim sedaj — služijo kot debatni prostori.

Jezikovna pravda o lastninskih pravicah teh prostorov in dvorane, ki jim v zadnjem času, odkar se je dramska skupina med sabo sporekla, služijo samo za kino predstave, je trajala dolgo. Na kmetijski zadruzi so postavljali svoje pogoje, občani pa svoje. Poleg klubskih prostorov so si priborili tudi privatno mesnico, uredili frizerski salon, gradijo stanovanja. Pri vseh akcijah so Bistričani enotni, le potem ali pred tem se včasih razdelijo v zagovornike in goreče nasprotnike. Tako je bilo tudi za lovsko kočjo.

»Vse je bilo v redu, vse dokler se niso ženske vmešale«, mi je za-

trjeval star lovec. »Sam veš, saj si videl kočjo kako je lepa. Sedaj smo uredili že tudi ležišča. Toda te ženske. Nenadoma so začele: ta je delal več, ta manj, oni sploh ne in zopet so morali nastopiti zagovorniki in nasprotniki. Toda to le poživlja naše življenje.«

Nazaj grede sem se peljal skupaj s staro ženico. Venomer sem si dopovedoval, da sem jo že nekje srečal in vendar je nisem nikamor mogel opredeliti. Sele mnogo pozneje sem se spomnil. Ta drobna stara ženička je pred meseci, ko so bile občinske volitve, za roko peljala svojega sina. On velik in krepak, ona pa majhna in zgrbljena. Držeč se za roko sta hitela po cesti. Sele na volišču sem videl, da ga je venomer držala za roko, mu jo vodila s svinčnikom po listku, ga peljala do skrinjice... Bil je slep. Zunaj mi je sin dejal: VSAK MORA SVOJO DOLŽNOST V REDU OPRAVITI. Držeč se za roke sta se odpravila nazaj. Sin se je držal nekoliko postrani, proti soncu.

J. SEVER

Bistrica ob Sotli

PROBLEMI TELESNE KULTURE V ŠMARSKI OBČINI

OSEMSTO TISOČ PREMALO

OBCINA SMARJE JE ENA IZMED DOTIRANIH KOMUN. ZE TO NAM DOVOLJ ZGOVORNO POVE, DA SO JI SREDSTVA PICLO ODMERJENA. PA VENDAR JE OSEMSTO TISOČ DINARJEV ZA TELESNO KULTURO V SORAZMERNO VELIKI OBČINI SMESNO MAJHNA STEVILKA IN NI SE ČUDITI, ČE JE SIBKA MATERIALNA BAZA GLAVNI RAZLOG ZA STAGNACIJO TELESNE KULTURE NA ŠMARSKEM.

V Smarju smo vrsto mimoidočih ljudi vprašali, če vedo, kje je občinski zvez za telesno kulturo. Zaman. Tudi pregledovanje napisov pred občinskimi hišama ni dalo rezultatov. Ker je bil popoldan, odgovornih tovarišev ni bilo moč dobiti. Kaj pa zdaj? Pa smo se odločili, da gremo v Rogaško Slatino na obisk k jesenskemu prvaku 1. razreda podzvezne nogometne lige — k ekipi »Steklarja«.

V prijaznem zdraviliškem kraju smo hitro našli Stipeta Pešiča — trenerja nogometašev. Povedali smo mu, kako je bilo v Smarju, on pa nam je pojasnil, da je sedež zveze za telesno kulturo v Rogaški Slatini. Z njegovo pomočjo smo kaj hitro uspeli poklicati Draga Aleksića — predsednika zveze, Vlada Bračuna — dolgoletnega telesno-kulturnega delavca in Poldeta Koresa — učitelja telesne vzgoje. Zapletli smo se v zanimiv razgovor o težavah, problemih in uspehih na področju telesno-kulturne dejavnosti v občini. Nekaj misli iz tega razgovora vam tudi posredujemo.

Problemov in težav je veliko, pa vendar je jasen osnovni problem — preskromna finančna sredstva. Po rebalansu proračuna je občinska skupščina namenila za telesno kulturo osemsto tisoč dinarjev, čeprav je bil najprej namenjen za to dejavnost kar cel milijon več. Ta sredstva so razdelili med osem telesno-kulturnih organizacij in občinsko zvezo. Ni težko ugotoviti, da je prišlo bore malo na enega. Tovarishi pravijo, da je še sreča, da obe steklarni podpirata oba nogometna kluba in da se telovadnice vzdržujejo s sredstvi šol, ker sicer... Pri takšnih sredstvih je seveda nemogoče realizirati kakršnokoli temeljitejši program, in dejavnost je, po mnenju omenjenih tovarišev, vidno padla. Npr.: dejavnost Partizana v Rogaški Slatini je skoraj popolnoma prenehala, dom oziroma telovadnica (katere vzdrževanje stane skoraj milijon dinarjev letno!) pa je v uporabi osemletke in industrijske steklarske šole.

Nekaj so si pomagali s sredstvi, ki jih participirajo od sportne stave. Iz teh sredstev so nekaj investirali v Rogaški Slatini (dom) in nekaj v Kozjem pri gradnji barake, ki bi naj služila za garderobo, igranje namiznega tenisa itd. Sicer pa pogledimo, katere telesno-kulturne organizacije je so v občini: »Steklarje«, »Bratstvo« (Rogatec), kegljači in šahisti v Rogaški Slatini in Partizanska društva v Smarju, Kozjem, Rogaški Slatini in v Bistrici ob Sotli. Se posebno pa je omembe

vredna aktivnost šolskih športnih društev, ki so ustanovljena na sedmih osemletkah v občini. V preteklem letu so vsa društva (razen obeh nogometnih klubov, ki sta na vrhu v podzvezni nogometni ligi) več ali manj života-

RAZGOVOR Z PREDSEDNIKOM OBZTK V CELJU, TOV. VELJKOM REPICEM POMEMBNE NALOGE

Občinska zveza za telesno kulturo ima nedvomno izredno pomembno mesto pri reševanju vprašanj na področju telesne kulture. Z namenom, da bi kaj več zvedeli o nalogah Občinske zveze v letošnjem letu, smo poprosili njenega predsednika za kratek razgovor.

Kako boste skušali v praksi uveljaviti načelo, da je telesna kultura sestavni del socialistične vzgoje in družbenega standarda?

Če bomo vsi skupaj, ne le telesno-kulturni delavci v društvih oz. pri Občinski zvezi, tako pojmujemo telesno kulturo, potem je več kot razumljivo, kam bomo usmerjali svoje sile in če hočete tudi sredstva. Sicer pa je pot našega dela nakazan v občinskem statutu, kjer je med drugim rečeno, da bo občinska skupnost v okviru svojih možnosti podpirala in razvijala zlasti množično pa tudi kvalitetno dejavnost. Naša prva naloga je, da se teh smernic držimo in jih uveljavljamo v praksi.

Kako gledate na vprašanja tekmovalnega sistema v odnosu do rekreativne telesno-kulturne dejavnosti?

Tekmovanje in rekreacija si morata, še posebno v občinskem merilu, podati roko. Več kot razumljivo je, da je potrebno podpirati tako množično telesno vzgojo, kot kvalitetne športne dosežke, seveda predvsem tiste, ki bodo rezultat množičnega dela.

Kadrovske vprašanje v telesno-kulturnih organizacijah je nedvomno izredno pereče. Kaj menite vi o tem?

Brez dvoma nas čaka veliko nalog pri vzgoji strokovnih in organizacijskih kadrov, slednjih še zlasti za šolska športna društva. Delo na tem polju je že zastavljeno in upajmo, da bomo dobili tudi ustrezne rezultate. Pri tem pa naj pomeni to, da se bomo dosledno zavzemali za to, da bodo dobili tudi delavci na področju telesne kulture tisto družbeno priznanje, ki si ga s svojim marljivim in odgovornim vzgojnim delom tudi zaslužijo. Povedati moram, da je tudi to delo odgovorno družbeno-politično in ga drugače ne moremo obravnavati.

Kako pa menite pristopiti k reševanju najtežjega vprašanja — vprašanje finaniranja telesne kulture?

Z novim letom bomo uveljavili tudi nov sistem poslovanja s finančnimi sredstvi. Društvom in sploh osnovnim organizacijam dajemo popolno samostojnost pri razpolaganju s sredstvi, ki jih bodo dobila v obliki dotacije. Naš finančni servis bo samo upravljal posle zanje in skrbel, da bodo poravnane vse obveznosti. Ker tudi v prihodnje ne pričakujemo, da bomo imeli na voljo dovolj sredstev, bodo morala društva ostala manjkajoča sama zbrati. Razen tega letos ne prevzemamo več nobenih obveznosti, ki jih je sklenil prejšnji odbor občinske zveze oz., ki jih imajo društva do svojih strokovnih sodelavcev in drugih. Kot rečeno, društva bodo samostojno odločala in razpolagala s sredstvi.

Rad bi poudaril še to, da imamo vse pogoje, da tudi v prihodnje dosegamo na telesno-vzgojnem področju izredne uspehe in da ohranimo tradicijo Celja, kot mesta športa in športnikov.

Za odgovore hvala, vam, Občinski zvezi in vsem telesno-kulturnim organizacijam v komunij pa veliko delovnih uspehov v letošnjem letu.

čila, pa čeprav so v okviru možnosti storila precej za razvoj telesne kulture. Omenimo naj še, da so košarkaši zaman čakali na tekmovalne, katerega bi morala organizirati ObZTK — Zalec in da so v Smarju začeli z zelo uspešno rekreativno telovadbo. Sicer pa nam pomanjkanje prostora ne dopušča temeljitejšega pregleda dejavnosti v posameznih društvih.

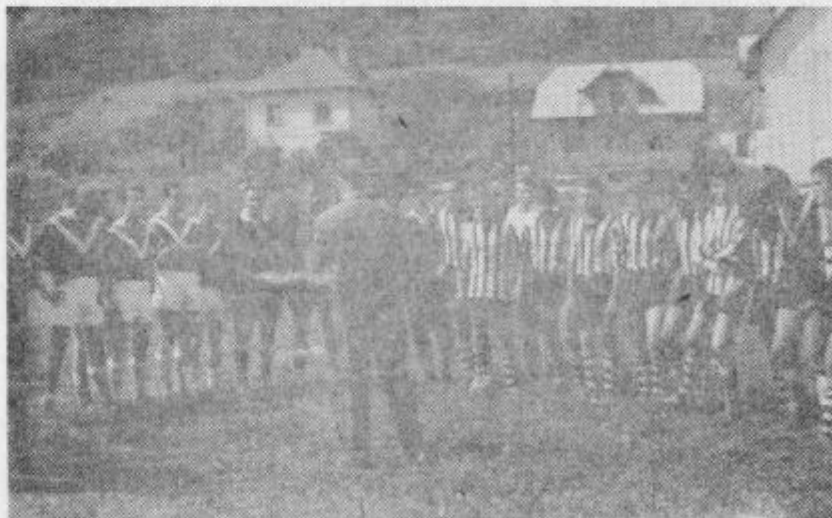
Problemi so tu. O njih je razpravljal tudi svet pri šmarski občinski skupščini. Sredstva so osnova za telesno kulturo. Le-teh ni! Dejavnost pada, pa vendar je družbeno zelo koristna in nadvse potrebna. Ali ni to začaran krog? (pa ne le v občini Smarje). Potrebno ga bo začeti reševati na najrazličnejše načine. (Večja članarina, večji prispevek gospodar-

skih organizacij, poenostavitev tekmovanj itd.). Več sredstev je potrebno zagotoviti tudi v proračunu občine, saj osemsto tisoč dinarjev ne krije niti petino minimalnih izdatkov. Če teh sredstev v proračunu občine ni, jih bo morala dati širša družbena skupnost, ki ji ni, ji ne more in ne sme biti vseeno, kako je s telesno kulturo na Šmarskem in na Kozjanskem, v krajih, ki so ji toliko dali.

Ko smo se vračali iz Rogaške Slatine, ki postaja vse modernejše zdravilišče, smo molčali. Nekdo je prekinil molk: »Galič je dobil za to, da je podaljšal pogodbo s »Partizanom«, dvanaest milijonov — nas v Celju pa je druga liga stala preko štirideset milijonov.«

Drugi pa je, v mislih še vedno pri problemih, o katerih je tekel razgovor, rekel: »Osemsto tisoč dinarjev za telesno kulturo v šmarski občini pa res ni dovolj...«

D. Š.

Spomin na letošnji največji športni uspeh v šmarski občini. Predsednik CNP Mirko Presinger predaja pokal ekipi Steklarja, ki je osvojila naslov podzveznega prvaka.

ŠPORT NA DROBNO

Pred dnevi so se vrnil celjski smučarji — alpinisti iz Badgasteina. Tam so deset dni trenirali pred letošnjo sezono. Omenimo naj še to, da so sami prispevali sredstva za pot. Na prvem tekmovalju pri nas so se dobro odrezali, še posebno brata Čater, ki sta zasleda 13. oziroma 14. mesto.

V tem obdobju pa smučarji skakalci, ki so skoncentrirani predvsem v Vojnku zmanjajo snežne odeje, ki bi jim omogočile tako vadbo, kot organizacijo atraktivnih tekmovanj v skokih.

V zadnjem času so izredno živahne razprave o koncentraciji sil tudi v obdobju tekmovalnega športa. Po teh razpravah naj bi se kvalitetna ekipa za moške formirala pri Partizanu v Gaberjlu, za ženske pa pri TVD Partizan Celje-mesto. To je tudi razumljivo, saj imajo ti dve društvi že sedaj najkvalitetnejše ekipe v naši komunij.

Zanimiva je izjava znanega celjskega hokejskega delavca Alberta Kerkoša v »Sport-skih Novostih«, ko pravi, da bodo Celjani po izgradnji umetnega drsališča v nekaj letih med vodečimi jugoslovanskimi ekipami v tem športu. In naš komentar: »Pozlatile mu se rječi...«

Po anketi »Poletas« o najboljšem slovenskem športniku v dvasetihl poveljnih letih v Sloveniji, je Stanko Langer zasedel drugo mesto pred Ivom Danevcom, za Mirom Cerarjem. Nedvomno še eno veliko priznanje za nepozabnega šampiona.

d. š.

PROBLEMATIKA CELJSKEGA NOGOMETA

Za - ali proti združitvi

Ze lep čas se slišijo glasovi o tem, da se pripravljajo združitve nogometnih sil v Celju. Jasno je, da gredo razprave o tem, če je ali ni smotno združiti NK Klavir in ZNK Celje v en sam močan kvaliteten kolektiv. Še preden se ob tem vprašanju opredelimo, želimo napisati nekaj mnenj športnih delavcev v naši komunij.

Janez Tomšič — podpredsednik ZNK Celje: »Smatram, da je obstoj obeh kolektivov nemogoče, še posebno če želimo zagotoviti kvalitetno strokovno delo v nogometnem športu v naši občini. Pri tem je potrebno upoštevati tudi skromno materialno bazo in pa vse večje zahteve po kvalitetnem delu v klubih slovenske nogometne lige. Pa še to. Ali meniš, da bi bilo AD Klavir kdaj prvak, če bi imeli v Celju dva atletska kolektiva? Se enkrat ponovljamo: združitve je nujna in možna, ker je večina ljudi v obeh društvih zala.«

Stane Senčar — predsednik NK Klavir: »Naš kolektiv je bil že od vsega začetka za, še posebno zaradi finančnih težav in pomanjkanja strokovnega in igralskega kadra, ki sta bistvena pogoja za normalno vzgojo posameznikov in delo posameznih moštev. Smatram, da je bilo pri reševanju teh vprašanj premalo družbenega interesa, pri tem mislim še posebno na ObZTK in Svet pri občinski skupščini. Vseled tega, ker ZNK Celje na 1. sestanku ni bil za združitve, o njihovem novem sklepu pa smo bili šele nedavno obveščeni, ne morem posredovati našega mnenja,

Kot smo izvedeli na upravi za notranje zadeve, je v zadnjem času vedno več prometnih nesreč zaradi pešev, ki ne upoštevajo 64. člena Temeljnega zakona o varnosti prometa na javnih cestah, ki določa:

NA CESTI IZVEN NASELJA, KJER NI PLOČNIKA ALI DRUGE ZA PEŠCE DOLOČENE POVRŠINE, MORA HODITI PEŠEC PO SKRAJNI LEVI STRANI CESTE V SME-RI HOJE.

Zatorej občan, če že ne zaradi svoje varnosti, hodite po levi strani, da ne bi ogrozili prometa.

ZANESLO GA JE

V zgodnjih jutranjih urah zadnjega dne v minulem letu je voznika osebnega avtomobila ADA SELICA, doma iz Stor na Tehski cesti v Celju, na polednem delu cestišča zaneslo, tako da je zadel v zid, od katerega se je nato odbil in se prevrnil na cestišče. Škoda na avtomobilu so ocenili na 200.000 dinarjev.

ZADEL JE PESCA

Istega dne je v večernih urah mopedist MIRKO KOZOLE in Ljubljanski cesti v Celju med vožnjo s krmilom zadel pešca ZORANA KUNDIHA. Pri tem je mopedist zgubil ravnotežje in padel. Zaradi poškodb so ga prepeljali v celjsko bolnišnico, kjer so mu odvzeli tudi kri za preiskavo.

SE ENA NA TEHARSKI CESTI

Voznika osebnega avtomobila SREČKA PERŠICA je med prehitvovanjem cestarja IVANA GALOFA zaneslo na polednem cesti, tako da je zadel cestarja in ga zbil po cestišču. Poškodovanega cestarja so prepeljali v celjsko bolnišnico. Na avtomobilu je za 30.000 dinarjev škoda.

PO TRCENJU SE JE VNEL AVTOMOBIL

Na Novega leta dan se je pripetila težja prometna nesreča na cesti I. reda v Brodeh pri Vranskem. Voznik osebnega avtomobila IVAN PAVLINEC, doma iz Ljubljane, se je peljal proti Celju. Na blagem ovinku je zavozil na rob cestišča in trčil v obcestni kamen, zaradi česar se je z avtomobilom nekajkrat prevrnil po nasipu. Medtem se je avtomobil vnel in skoraj ves zgorel. Voznik se je rešil, na avtomobilu pa je za milijon dinarjev škoda.

VOZIL S PREVELIKO HITROSTJO

Istega dne je zaradi prevelike hitrosti na polednem cestišču v Tekačevem zaneslo voznika HANJCA PODREKARJA, doma iz Rogaške Slatine. Zaneslo ga je s cestišča, kjer se je nato prevrnil. Na avtomobilu je škoda za približno 200.000 dinarjev.

TRČIL V AVTOBUS

V nedeljo, 2. januarja se je v popoldanskih urah pripetila težja prometna nesreča na cesti med Arjo vasjo in Velenjem. Voznik osebnega avtomobila HANS TRETTNER iz Milčena je prehitel neznanega pešca, pri čemer ga je zaneslo po cestišču v avto-bus, ki je prihajal iz nasprotni smeri. Voznik osebnega avtomobila in njegova sopotnica FRANC DORIČ in MILAN DRENIK so bili hujš poškodovani in so jih prepeljali v celjsko bolnišnico, kjer so jih zadržali na zdravljenju. Na obeh vozilih je za 1.300.000 dinarjev škoda.

Zakrinkana vojna

(VOHUNSKÉ ZGODBE IZ II. SVETOVNE VOJNE)

Timmermansa, ki je že ob vrečici s piramidom pobledel, nasmešek je počasi zginit z njegovega obraza in leva očesna večka mu je začela naglo mežikati. Timmermans je hipoma prečel, kako usoden je zanj popis njegovih stvari, ki ga je bil pravkar podpisal. Z očmi je ocenjeval razdaljo do Pinta, ki je še vedno držal list v rokah. Toda bila sta predaleč vsaksebi; tudi z najbolj spretnim skokom mu ne bi uspel poskus, da bi uničil spispek s podpisom. Zato se je raje odločil za drugačno potezo.

»Séveda vam lahko pojasnim,« je odvrnil z nasmeškom, ki pa je bil le blede senca njegovega poprejšnjega veselja. Pinta je sicer ta odločitev presenetila, vendar ni niti z gibom pokazal, da ne gre vse po njegovih načrtih.

»Malo ste me presenetili,« je nadaljeval Timmermans. »Skoraj se ne bi bil več domislil, od kod imam te reči. Bilo je še v Barceloni. V zaporu sva bila nekaj časa skupaj z nekim španskim komunistom. Vsak dan je pričakoval, da ga bodo odpeljali in ko sva nekega jutra zaslišala, da se po hodniku približujejo stražarji, mi je hitro stisnil te reči v roko s pojasnilom, naj jih shranim, ker — če bi jih našli pri nje-mu — bi ga takoj ustrelili. Toda, kljub temu

se ni več vrnil. Stvari sem zadržal, četudi ne vem, čemu služijo.«

Pinto je poslušal izpoved z rahlim nasmeškom, četudi so mu misli z divjo naglico izbirale, kaj mu še preostane. Moral je priznati, da si je Timmermans čudovito pomagal, čeprav je vedel, da je vse skupaj gola laž. Odločil se je zato za povsem nenavadno sredstvo: komaj je Timmermans zaključil svojo zgodbo, je Pinto bušil v smeh. Sedel je v naslonjaču in se na videz brzdal, a kljub temu ga je smeh kar lomil in slednjič je naslonil še glavo na naslonjač, po licih pa so mu začele polzeti debele solze smeha.

Timmermans je sedel ves okamenel na svojem stolu, krčevito je stiskal zobe in od navala krvi mu je začela razbijati žila na čelu. S prsti se je tako tesno oklepal naslonjala, da so mu členki na prstih pobledeli. Vsa njegova notranja napetost, če bo zadosti prepričljiv se je zdaj izražala v telesni napetosti, Pintov smeh pa je bil povsem zmehdel. Ves je začel drhteti, končno ni več prenesel divjega krohota in je besno zavpil: »Nehajte se že vendar smejati! Vsem bom bom povedal po resnici.« In spregovoril je.

Dve uri kasneje je sedel pri Pintu belgijski protioveščevalni oficir in prebiral popolno priznanje Timmermansa. »Kako vam je to uspelo? In kaj pomenijo prašek, palčice ter vata?« je silit v vprašanji. Pinto se je smehljaj. »Dosti tega se boste morali še naučiti. Tudi sam nisem vedel, kaj pomeni prašek, ko ste mi ga pokazali. Toda komaj sem zagledal palčice iz pomarančevca, sem vedel, pri čem smo. Če prašek piramidoma raztopimo v določeni količini vode in alkohola, dobimo namreč »nevidno« črnilo. Toda pisati moramo s palčicami iz pomarančevca, ker sicer ne dosežemo potrebnega učinka. Te palčice pa moramo seveda oviti v vato, da z ostrim vrhom ne bi napraskali papirja. To je že precej znana poteza raznih oveščevalnih služb in v zadnjem času se je Nemci zelo pogosto poslužujejo. Tudi Timmermansa so ti predmeti izdali.«

»Pa zakaj je imel vse to pri sebi, če je po-men teh predmetov tako jaseen?« je vprašal belgijski oficir.

»Saj prav to ga je tudi pogubilo. Piramidom prašek lahko dobi v vsaki lekarni in to brez recepta. Z vato tudi ni težav. Nekoliko težje je s palčicami iz pomarančevca. Toda tudi te bi mogel dobiti v Angliji. Vendar, dragi moj, to je posledica takojimenovalne nemške »Gründlichkeit«. Tokrat je Timmermansa pokopala samo prevelika doslednost, četudi je doslednost v vohunski službi zelo nujna, vendar — vselej ob pravem času in v pravem okolju.«

Pes je mrtev

Svinja je zaklana. Naslednjega dne je prispelo pismo:

»Včeraj nismo mogli priti, toda jutri pridemo! Vseh devet.

Počakajte s kolinami! Ne pozabite, da smo ob nakupu tudi mi prispevali po petdeset dinarjev! Pridemo popoldne. Ze zdaj se veselimo krvavic in pečenic.

— Tako? Lepo smo si jo zagodili!

— Morali bi jih vendarle počakati, je rekla žena.

Svoje sorodnike smo dobro poznali. Če vložijo kam petdeset dinarjev, jih morajo za povračilo dobiti vsaj sto. Šlo je za strica Arturja, teto Mino, strica Teodorja z gospo Emilijo, strica Huga s svojim slabim sluhom, tretjo ženo drugega očeta moje matere in končno Gilicerove iz Glogawa. Za zadnje mi rodbinska zveza še zdaj ni jasna. Vsi so bili enako simpatični, toda, hkrati, ojoj!

— Kaj zdaj? je vprašala žena.

— Dobiti morajo sveže krvavice!

— Toda krvavice so stare že dva dni!

— Vseeno. Počakajo naj še do jutri.

— Pokvarjene klobase so strupene.

— Vem, toda užaljeni sorodniki so lahko še hujši.

Moja žena je razmišljala, potem pa se nenadoma spomnila:

— Klobase bomo poskusili jutri.

— Kako?

— Pa, imamo psa. Dali mu bomo krvavico. Če jo bo prenesel, pomeni, da bo dobra tudi za strica Arturja.

Odleglo mi je.

Naslednjega dne klobase še niso kazale nikakršnih sprememb.

Malce so že sicer dišale, toda to je običajno pač tako.

— Bi poskusili?

— Dobro. Kje je pes?

Dali smo mu dve klobasi, ki jih je požrl z velikim zadovoljstvom.

Opoldne sem vprašal:

— Kako je psu?

— Odlično!

Okrog ene se je počutil prav tako dobro. Tudi ob dveh in treh.

Očitno si je še želel klobas. Okrog štirih so prišli sorodniki.

— So klobase že pripravljene?

— Odhitel sem k ženi v kuhinjo.

— Kaj je s psom?

— Vse v redu.

— Tedaj hitro pripravi klobase.

Ko smo s klobasami obložili mizo, so se sorodniki dobesedno vrgli nanje.

Nenadoma so se odprla vrata. Naša hčerka je bila blede in vznemirjena.

— Kaj je s psom sem vprašal?

— Pes...

— Kaj?

— Pes je mrtev!

Objokana je odhitela v kuhinjo.

— Prijatelj sem vzkliknil. — Klobase niso bile sveže! So že stare! Oprostite, nismo vedeli, ali bodo še dobre. Dve smo dali psu in kot vidite, je poginil.

— Kaj? Kako? Vsi svetovi!

— Vzemite hitro kakšen protistrup! Čimprej!

Nastala je panika. Kot brez glave so letali sem in tja. Preklinjali so me in brskali po omarah. Požirali so različne tablete, ricinus, kavino usedlino itd. Z gosjimi peresi so se žgečkali po grlu in potiskali prste v usta. Hiša se je spremenila v pravo norišnico.

Odhitel sem v kuhinjo.

— Povej mi, kdaj je poginil pes?

— Kakšno minuto pred tem, preden sem vam prišla povedat.

— Je zelo trpel?

— Ne, šla sva po ulici in...

— Tedaj je nenadoma poginil? Dekle je odkimala.

— Ne. Hotel je čez ulico in...

— Tedaj je pripeljal avtomobil in ga povozil!

ernest Tiran RAZBOJNIK GUZAJ

— 117 —

»Zdravje v redu? Kako se počuti gospa grofica? In vaši konji, gospod grof? Kdaj bomo spet brali o novih zmagah? Ze vnaprej od srca čestitam! In drugače gospod grof?»

Grof se je zdržnil, nič se ni zahvalil, ostal je mrk. Samo globoko je zdihi in takoj prešel k namenu svojega obiska.

»Gospod deželni glavar, da, z eno besedo, torej, tako ne more več naprej! To presega že vse meje! Da! To je že višek nesramnosti! Taka v nebo vpijoča predrznost! Da!»

Globoko je zajel sapo, da bi nadaljeval, pa ga je gospod deželni glavar sočutno prekinil:

»O, gospod grof, pomirite se vendar! Saj ste čisto iz sebe! Kaj pa se je zgodilo? Bodite prepričani, gospod grof, popolnoma sem vam na uslugo! Kaj vas je pripeljalo k meni? Od srca rad vam bom pomagal, če bo le v moji moči.»

In mu je grof povedal, kaj ga je pripeljalo k njemu. Res je bil ves iz sebe, pomešal je Guzaja in zlato uro in cekar in Rajhenburg in pobotnico za 1200 goldinarjev in obkladke in konje, šele po dolgem trudu in potrpežljivem vpraševanju je deželni glavar končno le za silo razumel, kaj se je gospodu grofu zoprnega zgodilo. Seveda je bil nad vse ogorčen in je sočustvoval z gospodom grofom in se popolnoma in kar najodločneje strinjal z njim, da tako ne sme in ne more iti naprej in da je treba Guzajevim tolovajstvom čisto energično in zares napraviti konec enkrat za vselej. Orožništvo? Seveda, jasno, postaje so preslabo zasedene in premalo jih je, odločno premalo! In teren, sam ga sicer ne pozna, pa vendar, po opisu skrajno neugoden, nepregleden. Civilnega prebivalstva bi ne bilo mogoče pritegniti? Z njim drži? S tem razbojnikom? Čudno. Ne razumem. Hm. Težavna zadeva, res. Tako ne more naprej, nikakor ne. Nekaj bo vsekakor treba ukreniti. Nujno! Pismeno poročilo? Ze zdavnaj poslal!

Tudi bil pravkar pri svetniku, ki ima te stvari v rokah — ni kreditov! Da, s krediti smo zelo na tesnem, to je res... Mar naj zato, ker ni proračunske možnosti, Guzaj še kar naprej nekaznovano krade in ropa in pobija ljudi na cestah, celo okrajne glavarje?

Vrag, vrag, vrag še enkrat! Trenutek!

Deželni glavar se je za trenutek zamislil, ponovil, da tako res ne more iti naprej, potem pa se mu je razsvetlilo lice.

»Gospod grof! Samo — prosim, naj to ostane med nama. Strogo zaupno! Obiščite gospoda generala! Razložite mu zadevo. Cisto na kratko. Pojasnite mu, da je politična oblast — no, saj veste, kaj mislim. Ni kreditov! Naj vam odstopi bataljon vojakov! Z njimi prečeste okraj, vas za vasjo, hišo za hišo! Onemogočiti hudodelcu gibanje, odrezati umik, osamiti ga! To je moje mnenje! Vsekakor storite tako — hišo za hišo! Samo generalu nikarte povedati, da sem vam jaz to svetoval, civilisti mi niso posebno pri srcu, če naj bom odkrit, sploh jih ne mara! Če lahko še kaj storim za vas, vedno na razpolago!»

— 119 —

je zaupana častna naloga in dolžnost, da se na suhem, v zraku in na vodi do zadnje kaplje krvi bojuje za presvitlega cesarja in očetnjavo, ne pa, da se po hostah podi za razbojniki. In cel bataljon povrh! Hahahahaha! Mi smo vojaki, gospod grof, ne lovski psi!»

»Ali, gospod general, vi ne veste...»

»Kaj ne vem, gospod grof? Nič mi ni treba vedeti, meni ne! Poznam svojo dolžnost! In da jo poznam in v redu vršim, prosim, tu so moja odlikovanja, ki pričajo! Njegovo veličanstvo, sam cesar, mi jih je podelilo in je gotovo vedelo, zakaj! Zelo obžalujem, gospod grof, da moram vašo prošnjo odločno zavrniti! Sami boste uvideli, da je vaša zadeva izključno samo stvar civilne oblasti. Nujno vam svetujem, da se obrnete nanjo. Čast mi je bila, gospod grof!»

General je vstal, to je pomenilo, da se noče več razgovarjati.

Ko so se vrata za grofom že zaprla, je še slišal, kako se general v sobi dere še naprej:

»Kaj si ti gumpci civilni vse ne domišljajo! Kako si pravzaprav predstavljajo našo armado! Da jih bomo mi vojaki reševali pred njihovo nesposobnostjo? Hahahahaha!»

Grofova pot v Gradec pa le ni bila tako popolnoma brez vsakega uspeha. V Brežice se je vrnil za spoznanje bogatejši. Pomagaj si sam, drugi ti ne bo nihče! Kako si takle plesniv general sploh predstavlja upravo službo? Sedi lepo, na varnem in toplem, ob enajstih dopoldne pogleda malo v pisarno, prodaja pol ure svojo sitnost, odide h kosilu, popoldne na sprehod, zvečer v kavarno ali teater, to bi znal vsak tepec! Kaj ga briga njega, če se nekje v spodnještajerskem pragozdu potika okrog neka pretkana baraba in uganja z ljudmi svoje neslane burke. Haha, če bi Guzaj tega starega osla takole dvakrat oplazil po glavi, bi nemara prav hitro drugače govoril! Pojma nima o naši službi, samo s svojimi medaljami se repenči, ti pa — pomagaj sam, če ti ni kaj prav! Da o konjičkih sploh ne govorim. Tako lep par sta bila. Kje sta le zdaj, njegova konjička?

Grof je od besnosti škripal z zobmi. In potem se je zamislil, kako si bo pomagal. Ne bo odnehal, preden ga ne dobi, tega hudica prekletega. Mu že pokaže, kdo je grof Attems! Ga bo dobil, da! Prej ali slej! Vislice, da! Taka nesramnost! Uro bi utrpel, da. Denar tudi! Dobro! A konjičkov, njegovih konjičkov, ne! Nikdar! Zdaj gre za čast! Bomo videli, da!

Čigavih konjičkov? Grofovih?

Ne bi bilo napak, če bi se stvar razčistila, kdo je pravzaprav po pravici in postavi lastnik teh konjičkov:

— 118 —

Slabotna iskrica upanja je le bila. S celim bataljonom vojakov bi seveda šlo lažje. Prav gotovo bi šlo: Torej. Da. H generalu pojdem! Da! Kako da mi že samemu ni prišlo na misel!

Iskreno hvaležno je stisnil deželnemu glavarju roko in glavar grofu tudi. Se do vrat ga je spremil in mu želel veliko uspeha in mu ves čas tresel roko. Potem sta se drug drugemu še poklonila in glavar se je vrnil k svojim papirjem na mizi in se sam sebi smilil, s čim vse ga nadlegujejo. Zdaj naj bi se ukvarjal še s tem strganim spodnještajerskim roparjem! Kakor da bi ne bilo na vsem svetu nobene druge in važnejše stvari! Grof Attems postaja star in otročji, posebna luč itak nikdar ni bil. Kako je sploh prišel do glavarja? Protekcija, ljuba protekcija...

Pri generalu je grof še slabše opravil. Ko se je prijavil pri adjutantu, ga je ta seveda vprašal, v kakši zadevi želi gospod grof govoriti z gospodom generalom. Povedal mu je, da v zadevi razbojnika Guzaja in da je stvar skrajno nujna in resna. Adjutant je samo vprašujoče ponovil:

»V zadevi razbojnika?« Kakor da sam sebi ne verjame, da je prav slišal. Nič drugega ni rekel, samo skomizgnil je z ramo in ga povabil, naj za trenutek sede, gospod general je trenutno zaposlen, bo pa takoj na razpolago.

Potem je zginil in ga ni bilo več nazaj. Gospod grof je že precej časa s svojimi koščenimi prsti bobnal po mizi, ko so se nenadoma vrata odprla in se je med njimi pokazal gospod general in ga z roko povabil, naj vstopi. In potem, naj sede.

»Gospod grof želi?»

Grof se je zagledal v dolgo vrsto odlikovanj, ki so krasila generalove prsi, kar se je generalu zelo dobro zdelo. Nato je začel pripovedovati, kaj se mu je pripetilo.

»In kakšno zvezo ima to z menoj?«, je suho vprašal general.

Da ga prosi pač za bataljon vojakov, ki bi...

Se ni do kraja povedal, kaj bi z njimi, ko se je začel general na ves glas smejeti.

»Hahahahaha, kaj takega se mi pa še ni pripetilo! Vojaki naj love hudodelca! In cel bataljon vojakov! Enega samega ubogega hudica! In kaj dela, če smem vprašati, vaša žandarmerija? Kolikor mi je znano, ima Avstrija za vzdrževanje notranjega reda in varnosti orožništvo, to pa je podrejeno civilni upravni oblasti?»

Grof mu je hotel povedati, kako je s to stvarjo, da ni dovolj kreditov, orožništvo da je itak noč in dan na nogah, pa ga je general kar na kratko prekinil:

»Zelo obžalujem, gospod grof, toda to ni v moji pristojnosti. Treba bi se bilo za kredite pač pravočasno pobrigati! To, kar zahtevate od mene, je popolnoma nedopustno! Armadi

— 120 —

Kozjanska graščina jih je v redu prodala in v redu potrdila sprejem kupnine, a nima zdaj ne konj ne denarja. Če bi ne bila poslala s konji prav Guzaja, bi bilo verjetno vse v redu.

Grof Attems je konja v redu kupil in plačal in jih tudi nima.

Guzaj konj ni niti kupil niti plačal, pa jih je imel in v redu prodal in dobil denar zanj.

Ferjanca v St. Petru pod Svetimi gorami sploh ne štejemo, pri njem so bili konji samo čez noč.

Kupil in plačal in dobil jih je in vozi se z njimi sedaj Hrvat.

Kdo je pravi lastnik?

Kakšno lepo pravdo bi naredil iz te zmede in zablode kak star in spreten advokat!

Med našimi ljudmi pa jih je včasih bilo tudi ne ravno malo, ki so jim bila zapletena pravna vprašanja zelo pri srcu. Naj malo razmišljajo tudi o tem zanimivem primeru!

19. poglavje

GUZAJ GA ZE MALO PREVEČ LOMI

Mera Guzajevih hudobij je polna — vse kar je prav! Zdaj je že tako slaven, da mu je samemu nerodno.

Guzaju se zelo mudi, grofu pa nič. V Ameriki te nihče ne vpraša, kako si se prej pisal, samo, da imaš denar. Denarja ima malokdo ravno prav, vsak misli, da bi ga bilo dobro imeti še več. Pa se včasih grdo zmoti.

Naša povest se počasi, pa nezadržno pomika proti svojemu koncu.

Če bi bil Guzaj mogel vnaprej vedeti, kakšnega vruga bo s svojim napadom na brežiškega okrajnega glavarja spustil z verige in si ga nakopal na vrat, bi se bil najbrž devetkrat premislil, ali pa tudi ne. Clovek dostikrat ne ve, zakaj je to ali ono naredil ali pa naredil. Zapeljalo ga je! Glavarja je le imel za večjega tepca, kakor je v resnici bil. Prvič že to, da je bil jezen nanj, ker je le-ta že prej najbolj vneto hujskal žandarje nanj. To je bilo eno. Potem pa se je hotel tudi sam pred seboj pokazati, da njemu nihče ne more do živga, da je bolj prebrisan kakor vsi gospodje in še grofi povrh in da si lahko privoščiti tudi tako predržno šalo z njimi. Da bodo besneli, si je seveda lahko preštel na pet prstov, pa je bil trdno prepričan, da jo bo pravočasno pobrisal v Ameriko, potem ga naj pa lovijo, če hočejo, do sodnega dne! Najbolj pa ga je seveda zapeljala priložnost, ki se mu je sama in tako nepričakovano ponudila, da ni imel časa do kraja preudariti vsega. Takrat, ko je bil vozil proti Brežicam, kvečjemu če je razmišljal o tem, kako bi bilo, če bi bilo, če bi se posrečilo, vse drugo je potem prišlo, da sam ni vedel kako, samo od sebe! Zdaj je, kar je!

KOMPAS OBVESTILA

VABIMO VAS NA IZLETE!
KOLEKTIVI! DRSALNA REVUIA V CELOVCU V ČASU OD 3. DO 20. FEBRUARIJA 1966. OB TEJ PRILIKOVOSTI SI BODO UDELEŽENCI LAHKO OGLEDALI TUDI VRBSKO JEZERO, GOSPOSVETSKO POLJE, VESELNI MUZEJ V CELOVCU IN NEKATERE DRUGE ZNAMENITOSTI. SPREJEMAMO PREDPRIJAVE.

POSEBNA UGODNOST!
KOLEKTIVI IN INDIVIDUALCI.
Posebna ugodnost za zaključek sezone!

1. DVODNEVNI AVTOBUSNI IZLET V TRST IN BENETKE! Cena potovanja vključno potni list 14.900 din.
2. ENODNEVNI AVTOBUSNI IZLET V TRST. Cena aranžmana vključno potni list 5.200 din.

3. DVODNEVNI WEEKEND IZLET V BUDIMPESTO. Cena aranžmana 20.800 din, vključno potni list.
4. TRODNEVNI WEEKEND IZLET V BRATISLAVO, BRNO IN DUNAJ. Cena aranžmana 25.000 po osebi.

5. DUNAJ. Tridnevno avtobusno potovanje Cena aranžmana po osebi 19.500 din.

6. TRIDNEVNI AVTOBUSNI IZLET — DUNAJ, BRATISLAVA, BUDIMPESTA. Cena aranžmana po osebi 25.600 din.

7. HOTEL YMPIA 66 v Londonu od 21.—28. 1. 1966. Prijave do 4. januarja 1966.

8. 8. in 9. januarja smučarski izlet v Avstrijo z osebnimi avtomobili in avtobusom do MALLNITZA; smučanje na pobočju Lonze; prijave do konca decembra 1965.

9. ZDRAVNIKI S KOMPASOM BREZPLAČNO V GRAZ!
Dne 19. februarja 1966 potovanje na ogled praktičnega prenosa iz operacijske sobe v dvorano na ekran — proizvod CIBE iz Basela. Pohitite s prijavi!

10. PROSVETA! ZA DIJASTVO POSEBNO ZNIZANE CENE!

1-DNEVNI IZLET Z OGLEDOM CELOVCA GOSPE SVETE, VRBSKEGA JEZERA. CENA PO OSEBI 3.200 — VKLJUČNO SKUPINSKI POTNI LIST. PREVOZI BODO IZVRŠENI S 45 SEDEŽNIMI AVTOBUSI TIPA »MERCEDES«.

SOLE! Za Vaše solske ekskurzije imamo pripravljene programe izletov po domovini — GORENJSKA, PRIMORSKA, NOTRANJSKA, BELA KRAJINA, STAJERSKA. Nudimo vam usluge po zelo znižanih cenah.

KOLEKTIVI! Poslужite se naših kvalitetnih prevozov, ki vam jih nudimo v času sezone po zelo znižanih cenah v najsoodnejše turistično opremljenih avtobusih tipa »Mercedes«.

KOMPAS CELJE sprejema do vključno 15. 1. 1966 prijave za DRSALNO REVUIO V CELOVCU!

PRED VSAKIM POTOVANJEM ALI IZLETOM OBISCI TE TURISTIČNO PODJETJE »KOMPAS« CELJE, TOMSICEV TRG 1, TEL. 23-50.

MALI OGLASI

RAZNO

Za pomoč v gospodinjstvu sprejem deklet ali upokojenko do 55 let starosti. Stanovanje zagotovljeno. Neposredna bližina Zorca. Naslov v upravi lista.

Prevzamem vsa strojevna dela na dom. Naslov v upravi lista.

KUPIM

Dele za moped kupim. Naslov v upravi lista.

ZAPOSILITEV

»Gostinsko podjetje Šmarje pri Jelšah sprejme takoj v delovno razmerje 1 kvalificirano kuharico, starejšo s prakso, 2 kvalificirani natakarici, starejši s prakso. Hrana in stanovanje v hiši.«

Elektromehaničarstvo Mihael Velenšek Celje, Mariborska cesta 45, sprejme v ukvajenca za elektroinstalatersko stroko.

Računovodkinja — upokojenka sprejme honorarno zaposlitev. Naslov v upravi lista. Iščem gospodinjstvo pomočnico. Kozmus Zalec.

Osebo, ki bi hotela varovati na dom 2 leti staro punčko, za 7 ur dnevno, sprejemem. Zglašite se pri Petrovič, Miklošičeva 4.

Samostojno gospodinjstvo pomočnico sprejemem. Plača 25.000 din. Lastna soba s centralnim ogrevanjem. Ivan Stanković, zlatar, Ljubljana, Stari trg 28.

OPOZORILO

Podpisani opozarjam, da bom vsakogar, ki bi se širil lažne govorice o mojem intimnem odnosu s poštnim dekletom iz naše vasi predal sodišču.

Franc Kurnik, 78 letni invalidski upokojenec — Lahomno 40 — Laško.

PRODAM

Rabljen »Singer« šivalni stroj in kuhinjsko kredenco prodam. Gornik, Celje, Pohorska c. 19.

Gume za fička prodam. Muzejski trg 1. Betonsko zarezno strešno opako prodam. Informacije: Draksler, Celje, Dečkova cesta 26.

Kuhinjsko pohištvo prodam ugodno. Naslov v upravi lista.

Telček (pšenično) 7 mesecev, prodam. Janez Šorn, Teharje-Bukovžlak.

Namizni štedilnik — črno lakiran prodam za 7000 din. Pavla Pirc, Poltule 74.

Glinasto peč — rabljeno prodam ugodno. Naslov v upravi lista.

»TOBI« štedilnik-levi prodam. Naslov v upravi lista.

Mlado kravo — dobro mlekarico prodam ugodno. Anton Podgerjaj, Zagrad 1 Celje.

STANOVANJE

Zamenjam opremljeno sobo s centralno kurjavo na Otoku za ogrevano v Ljubljani. Naslov v upravi lista.

Mirnega moškega sprejemam na stanovanje. Naslov v upravi lista.

V Laškem ali Vitanju iščem stanovanje. V zamenjavo nudim sobo v Celju. Leopold Cvetko Celje, Muzejski trg 8.

Sobo oddam proti manjšemu posojilu. Naslov v upravi lista.

Oddam opremljeno sobo s posebnim vzhodom delavki, za nekaj pomoči v gospodinjstvu. Hrušovar, Slančev trg 8.

Solidnega mirnega moškega sprejemam na stanovanje. Naslov v upravi lista.

SLOVENSKO LJUDSKO GLEDALIŠČE CELJE

Sobota, 8. januarja 1966 ob 16:
A. Novačan: VELEJA. Abonma za delovne organizacije in izven. Vstopnice je še dovolj na razpolago.

Nedelja, 9. januarja ob 10:
C. Siller: KLOVN IN NJEGOV CIRKUS. I. nedeljski dopoldanski abonma in izven.

Nedelja, 9. januarja ob 19.30:
A. Novačan: VELEJA. Nedeljski večerni abonma in izven. Vstopnice vseh vrst je še dovolj na razpolago.

Torek, 11. januarja ob 19.30:
A. Novačan: VELEJA. Torkov abonma in izven. Vstopnice so še na razpolago.

Sreda, 12. januarja ob 17:
A. Novačan: VELEJA. Abonma za upoko-jence in izven. Vstopnice so še na razpolago.

Četrtek, 13. januarja ob 12 in 19.30:
A. Novačan: VELEJA. Gostovanje v Murski Soboti.

KONCERTI

petek, 21. januarja ob 20. uri v Narodnem domu:

KOMORNI VEČER
MARIJANA LIPOVSKA

Haydn — Klavirski trio;
Mozart — Kvintet za pihala in klavir;
Schubert — Kvintet za godala in klavir.

Predprodaja vstopnic v glasbeni šoli.

Cene 300, 200 in 150 din.

Opozarjamo na izjemen dan — PETEK.

GOSTINSKA ŠOLA »CELJE«

razpisuje

TEČAJE ZA POKLICE OZKIH
PROFILOV:

kuharski pomočnik, natakarski pomočnik itd. Tečaji bodo dvomesečni s pričetkom 7. februarja 1966. Na tečaj se lahko prijavi v gostinstvu že zaposleni delavci, privatni gostilničarji in tisti, ki se v tej panogi želijo zaposliti. Tečaj v popoldanskem času na gostinski šoli. Stroški tečaja bodo znašali približno 30.000.

II. TEČAJ ZA STROKOVNO IZPOPOLNJEVANJE GOSTINSKIH DELAVCEV in sicer: izpopolnjevalni tečaj iz kuharstva in strežbe.

Tečaj bo teoretičen in praktičen, trajal bo strnjeno 7 dni ali po želji obiskovalcev 14 dni v popoldanskem času. Tečaj je namenjen delavcem iz gostinskih delovnih organizacij, ki že imajo strokovno kvalifikacijo.

Ti tečaji se lahko organizirajo na gostinski šoli v Celju, prav tako pa tudi v večjih gostinskih središčih kot je Rogaska Slatina, Dobrna, Velenje. Stroški tečaja bodo znašali približno 20.000.

Vse potrebne informacije dobite na gostinski šoli v Celju.

Prijave pošljite na gostinsko šolo Celje do 12. januarja 1966.

JAVNA ZAHVALA

Celotnemu kolektivu »Elektrosignal« Celje, se zahvaljujemo za izkazano pomoč ob moji bolezni ter mu želimo mnogo uspehov v letu 1966.

Franc in Tilčka Godunc

PEVEC MARTIN

kamnosek v Sentjurju pri Celju obvešča, da izdeluje vse vrste nagrobnih spomenikov, kakor tudi okenske police. Priporoča se za naročila, katera izvršuje točno in po primernih cenah.

ŽIVINOZDRAVNIŠKA DEŽURNA SLUŽBA

Od 8. do 15. januarja 1966
CIRIL UMEK,
veterinar, Celje
Kersnikova 37 (vokal
Kersnikove in Dečkove
ceste).

Oddelček za upravno-pravne zadeve Skupščine občine Celje
objavlja po 14. členu zakona o urbanističnih projektih (Uradni list
LRS, št. 22/58) in po sklepu 13. seje Skupščine občine Celje

JAVNO RAZGRNITEV ZAZIDALNEGA NAČRTA OTOK I — DOPOLNITEV

Zazidalni načrt bo po sklepu skupščine občine razgrnjen v prostorih Krajevne skupnosti Otok, Malgajeva 2 od 1. 1. 1966 do 31. 3. 1966. Krajevna skupnost pa lahko ta trimesečni rok s svojim sklepom skrajša, v kolikor meni, da bodo vse pripombe lahko dane v krajšem času.

Vabimo vse zainteresirane občane in organizacije, da si načrt dozdade ogledajo in v smislu 14. člena zakona o urbanističnih projektih vpišejo svoje predloge v knjigo pripomb, ki je priložena razgrnjenemu načrtu.

Splošno gradbeno podjetje »ZASAVJE«
Trbovlje, Savinjska cesta 9

sprejme

20 KV TESARJEV ZA DELO V NEMČIJI

Pogoj: ustrezna kvalifikacija.

Pismene ponudbe z dokazili o ustrezni kvalifikaciji in praksi naj interesenti pošljejo upravi podjetja, kjer bodo dobili nadaljnje informacije.

OBVESTILO

Skupščina občine Celje, Uprava za notranje zadeve obvešča lastnike
motornih in priklopnih vozil, da bo

PODALJŠANJE REGISTRACIJE

za leto 1966 od 17. januarja do vključno 17. februarja 1966 vsak delovni dan od 7. do 14. ure
v prostorih Uprave za notranje zadeve Gregorčičeva 5, pritličje trakt C, po naslednjem vrstnem redu:

Avtomobili: št. CE

10-01 do 13-00	17. januar
13-01 do 16-00	18. januar
16-01 do 19-00	19. januar
19-01 do 23-00	20. januar
23-01 do 26-00	21. januar
26-01 do 40-00	22. januar
40-01 do 52-00	24. januar
52-01 do 63-00	25. januar
63-01 do 70-00	26. januar
70-01 do 77-00	27. januar
77-01 do 90-00	28. januar
90-01 do 105-00	29. januar
105-01 do 115-00	31. januar
115-01 do 125-00	1. februar

Za zamudnike, ki iz opravičenih razlogov ne bodo podaljšali registracije po navčenem razporedu, bo podaljšanje od 12. do 17. februarja.

Vse obrazce, potrebne za podaljšanje registracije, prejmejo lastniki vozil v sprejemni pisarni. Ob priliki podaljševanja registracije pri Upravi za notranje zadeve, se istočasno plača tudi pristojbina za javne ceste (cestnina) in premija obveznega zavarovanja motornih vozil za odgovornost na neomejene zavarovalne vsote za leto 1966. Za vozila v družbeni lastniini je potrebno predložiti potrdilo o zavarovanju.

Lastniki motornih vozil, ki za leto 1966 ne nameravajo registrirati vozil, morajo do 20. februarja vrniti evidenčne tablice in prometno dovoljenje.

Iz prometne pisarne
Uprave za notranje zadeve

Komunalno obrtni center Velenje

razpisuje prosto delovno mesto

VK ELEKTRO MEHANIKA — SKUPINOVODJE ELEKTRO SERVISA ZA POPRAVILO GOSPODINJSKIH STROJEV

Kandidati za razpis delovnega mesta naj do 15. 1. 1966 vložijo
prošnjo z opisom dosedanjega delovanja na tajništvo podjetja.

Podjetje s stanovanjem ne razpolaga.

Komisija za sklepanje delovnih razmerij pri Mizarsko galanterijskem podjetju »BOR« Laško

razpisuje naslednja prosta delovna mesta:

- 5 KVALIFICIRANIH MIZARJEV
- 3 PRIUČENIH MIZARJEV

Interesenti naj pošljejo vloge na upravo podjetja do 25. januarja 1966.

Osební dohodek po pravilniku o delitvi OD.

Stanovanje ni na razpolago.

IZLETNIK CELJE

V sodelovanju s »Putnik«-om Beograd, organizira IZLETE PO JUGOSLAVIJI IN V INOZEMSTVO.

CELOVEC — OGLEDITE SI DUNAJSKO DRSALNO REVUIO »MAVRICA« V ČASU OD 3. DO 20. FEBRUARIJA 1966. NAŠI PRIJAVLJENCI SI BODO OGLEDALI ZNAMENITOSTI CELOVCA, VOJVODSKI PRESTOL, GOSPOSVETSKO POLJE S CERKVIJO TER SE ODVELJALI NA IZLET V NAJLEPSI DEL KOROŠKE, NA SREDNIEVSKI GRAD OSTROVICA, KI JE OD DALJEN 22 KM SEVERNO OD CELOVCA. Pohitite s prijavi! ter si izberite dan potovanja. Prijave sprejemamo do 15. 1. 1966.

BUDIMPESTA — PUSTOVANJE Z MEDNARODNIM BALOM IN IZVOLITVO BALSKE KRALJICE, ki bo od 11. do 13. 11. 1966. Prijave sprejemamo do 25. 1. 1966.

BUDIMPESTA — dvodnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike, datum potovanja po dogovoru.

BENETKE — TREVIŠO — UDINE — GORICA — TRST, dvodnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike.

TRST — MIRAMARE, enodnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike.

CELOVEC — VRBSKO JEZERO — GOSPOSVETSKO POLJE, enodnevni avtobusni izleti, datum po dogovoru.

DUNAJ — BRATISLAVA — BUDIMPESTA, tridnevni avtobusni izleti za kolektive in posameznike. Datum potovanja po dogovoru.

ISTAMBUL — PRINCEVI OTOKI — OTOK BUJUKADA — SOFIJA, osemidnevno potovanje z vlakom za dijak in študente. Datum potovanja po dogovoru.

CORTINA D'AMPEZZO — BOLZANO — GARDSCO JEZERO — VERONA — VICENZA — BENETKE — TRST, petdnevno potovanje z avtobusom za dijak in študente. Datum potovanja po dogovoru.

ATENE — PELOPONEZ — ARGOS — NAPHLION — EPIDAUROS — DELPHI — LEVADIJ, osemidnevno potovanje z vlakom za dijak in študente. Datum potovanja po dogovoru.

PARIZ — VERSAILLES, šestdnevno potovanje z vlakom za dijak in študente. Datum potovanja po dogovoru.

Vse programe in informacije navedenih potovanj zahtevajte v našem turističnem oddelku na TITOVEM TRGU 3 ter v poslovalnici Velenje in Krško.

IZLETNIK organizira potovanja po tu in inozemstvu z modernimi turističnimi avtobusi.

IZLETNIK posreduje v najkrajšem času nabavo potnih listov in tujih vizumov.

IZLETNIK rezervira postelje v spalnih vagonih, prodaja vozovnice za letalski promet za tu in inozemstvo.

IZLETNIK menja tuja plačilna sredstva. Za cenjeni obisk se priporoča

IZLETNIK CELJE
nasproti Avtobusne postaje

Končno pregnani

Britanska vojna mornarica je imela velike skrbi zaradi svojih letal, ki so letela iz baze Lossiemount na Skotskem. Med poletom je namreč prišlo večkrat do nesreč, ki so jih povzročali galebi. Dvanajst avionov je bilo tako poškodovanih, da je škoda znašala več sto tisoč funtov.

Na vse načine so se poskušali otresti tega sovražnika, vendar zastoj. Uporabljali po posebne rakete, prižigali bengalske ognje, s sebnimi megafoni so povzročali gromoglasno vpitje. Toda vse zastoj. Nekdo se je spomnil, da bi mogoče pomagali veliki pisani baloni. Toda ti baloni so bili galebom v veliko zabavo, ker so se v njih z veseljem zaganjali in jih po vrsti predirali.

Naposled so preizkusili še zadnji »aduta«. Iz Kanade so pripeljali štiri velike jastrebe, ki so jih stali sto funtov. Cim so jih spustili, so galebi v paničnem strahu odleteli in se ne vračajo več. Piloti in komanda so si oddahnil.

POROKA PO 60. LETIH

V teh dneh švedski časopisi poročajo o neverjetni zgodbi, ki se je pripetila v Framnesu. Pred šestdesetimi leti je življenje namreč razdvojilo dvoje nerazdružljivih — Bety in Martina. Šestdeset let nista slišala drugo drugem, čeprav sta živela le pet kilometrov narazen.

Med tem časom sta se oba poročila. Martin je imel v 54 letih zakona deset otrok in je pred leti ovdovel. Bety pa je bila v zakonu nekaj let manj in nima potomcev. Šele lani je ovdovel Martin zvedel, da v neposredni bližini živi njegova prva ljubezen ter jo takoj obiskal. Čeprav je minilo preko pol stoletja, ga je Bety takoj prepoznala in kot sta oba izjavila novinarjem — »rodila se je ljubezen na prvi pogled«, ki sta jo ovekovečila pred dnevi pred matičarjem.

Umrli je svojevrsten rekorder

V Kanadi je umrl MORNAR JOE, znan kot človek, ki je postal rekorder — bil je namreč največkrat tetoviran Mornar Joe, s pravim imenom Vivian Simons si je v 77 letih življenja dal tetovirati 4.831 sličic.

Ker mu je zmanjkalo prostora na koži, si je dal tetovirati neko kitajsko molitev celo v usta.

DEJALI SO:

● **Liselotte Pulver:** Možje so kot lokomotive, gorje, če jih ne spelje mo po tiru!

● **Elmer Rice:** Največje laži najdemo v diplomatskih notah in pogrebnih govorih.

CIC DEBELJAK

S POTI NA HIMALAJO

(19)

Vzporedno s suho strugo, morda miljo levo od nas, so po cesti hrumele motorji avtobusov in vojaških jepov in Landromarjev. Predalec v pragozd nismo upali, struga je zavila v desno. Pokadili smo cigarete za korajžo, poiskali primerna krepelca in odrinili kar počez v smeri ceste. K sreči ni doba kač, sicer takega podviga ne bi tvegali. Edino strupeni so pajki, ki v svojih mrežah visijo med drevmi. Ko smo se zapletali v te pletenine, je vsako najprej pogledal za lastnikom. Veliko je malih križarjev in debelih strmoglavcev, ki dosežejo dvajset centimetrov in se njihovih mrežastih umetnih komaj rešiš.

Tri ure tavanja in končno cesta. Kot beli trak se vleče skozi to zelenje proti jugu. Je dar Anglezov nepalski deželi in ena najbolj prometnih poti med Indijo in Nepalom. O mojem filmu je odločila usoda. Malo pred cesto

sem posnel zadnje metre in spravljal kamero; na ogromnem mahagoniju tik nad cesto nas je pričakala z vrisčem vsaj dvajsetčlanska družina sivih langurov. Vsi so planili na lov za objektivi, samo moja kamera je žalostno molčala.

Zejni pod vročim soncem in primerno utrujeni smo lezli navkreber. Vsaj še eno uro hoda do Doramo. Za nami je hrumele avtobus. V dvajsetih minutah nas je dohitel, prehitel z zadnjimi močmi in nato odpovedal. Potniki so mirno izstopili, se vdali usodi in svojim potrebam, voznik je sedel na motorju in iskal okvaro. Nismo vstopili, vedel sem, da bomo pred njim v Darami. Te okvare se vrstijo vsak kilometr.

Z avtostopom nismo dosegli ničesar. Jeopi so drveli mimo in že smo izgubili vero v privilegij bel rase, ko so na cesti zacvilile zavore. Obraza dveh čistokrvnih likanih Angležev sta se pokazala in rumenega Landraverja: »Daron...?« Zlezli smo v avto in že smo drveli mimo križišča gurkanske ceste, ko se je večji od obeh obrnil na sedežu in nedolžno vprašal: »Drink you Beer?« Ob čudežni besedi »pivo« smo se spogledali in naši obrazi so odsevali točen in nedvoumni odgovor. Avto je zavozil nazaj in po nekaj sto metrih smo zagledali oazo sredi pragozda. Pravični svet z angleško travo na stadionu, ličnimi hišicami in najlepšo oficirsko kantino, kar sem jih kdaj videl. Za točilno mizo vrsta zlikanih Angležev, pred njimi vrčki piva, whisky, konjak in drugo. Ze davno pozabljene stvari. In vse to nam je bilo na razpolago. Po petem vrču nemškega piva je k sreči pripeljal za nas naročen jeep. Poslovili smo se kot stari znanci in hrupno odpeljali v Daron. Vsi naenkrat smo opevali ostalim svojo avanturo, pa ni bilo treba. Smrdeli smo kot vinska klet.

Uro po našem prihodu se je razbesnela nevihta. Bliskalo je, nepretrgoma voda je dobesečno lila z neba. Vsa ulica v Darani se je spremenila v veletok in odnašala vse, kar ni bilo trdno in pribito.

Vsako leto prinese kakšno novo nemumnost, ki pa se je hitro nalezelo številni prebivalci v raznih deželah. Spominjamo se hoola-hoop obročev, raznih plesov in podobnega, a lani je ves svet zajela mrzlca drsalnih desk, ki so jih uvedli v Californiji, a so se hitro razpredle po vsem svetu. Sprva sicer samo na nogah, a kmalu je to postalo preveč dolgočasno in so jih feli uporabljati tudi na rokah, kakor vidimo na sliki (Pat McGee).

31. VIDA
VISINA: 156 cm
TEŽA: 51 kg
LASJE: Kostanjevi
OCI: Modre
NAJLJUBSE:
— ROMAN (POVEST): Kruh zgodnjih let
— CVET: Spominčica
— NARODNA PESEM: Kje so tiste strelce
— JED: Solata
— OPRAVILO (KONJICEK): Branje
— PREGOVOR: Ko vabiš k sebi psa, ne mahaj s palico!

32. ANICA
VISINA: 167 cm
TEŽA: 56 kg
LASJE: Temnokostanjevi
OCI: Rjave
NAJLJUBSE:
— ROMAN (POVEST): Miklova Zala
— CVET: Vljolca
— NARODNA PESEM: Sem slovenska deklica
— JED: Sadje
— OPRAVILO (KONJICEK): Pletenje
— PREGOVOR: Kdor zgodaj vstaja, temu kruha ostaja!

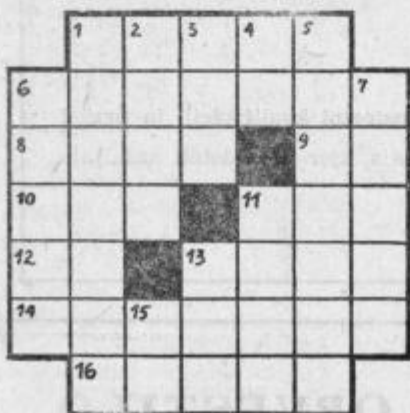
KUPON ST. 31
TOČKE (od 0 do 100)
Izrežite, nalepite na dopisnico in pošljite na naslov: Uredništvo Celjski tednik, Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152.

KUPON ST. 32
TOČKE (od 0 do 100)
Izrežite, nalepite na dopisnico in pošljite na naslov: Uredništvo Celjski tednik, Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152.

ZREBANJE KUPONOV OD 25 DO 32
Ocenjevalci, ki bodo poslali izpolnjene kupone od št. 25 do 32, izrezane in nalepljene na dopisnice do 28. januarja 1966, bodo prišli v poštev za zrebanje enega brezplačnega naročnika.

potovanje po Italiji, 2. petdnevno potovanje po Avstriji in Češki, 3. tridnevno potovanje po Avstriji in Češki in 4. dvodnevno potovanje v Budimpešto!

MALA KRIŽANKA

VODORAVNO: 1. domača žival, 6. država v ZDA (glavni proizvod bombaž), 8. praznična obleka, 9. kratica za vse v redu, 10. ime slovenskega glasbenega pedagoga, 11. orientalsko barvilo za lase, 12. osebni zaimek, 13. grm iz družine iglavcev, 14. samodejen stroj, 16. slovenski jezikoslovec — rojen v Celju.

NAVPIČNO: 1. vrsta orodja, 2. majhen plug, 3. grobo orientalsko sukno, 4. avtomobilska oznaka za Valjevo, 5. spojina dušika in vodika, 6. rastlina, ki je prišla k nam iz Mehike, 7. okras korintskih stebrov, 11. zadnji del ladje, 13. bolečina, 15. kemični znak za terbij.

Beq iz Gonarsa

PO IVANU BRATKU
IZ »SPOMINOV NA
PARTIZANSKA LETA«

10) Kmalu zatem so se prepiri ponovili pri sosednjem pogradu in spet je sledila preselitev. Ta igra se je ponovila še nekajkrat, dokler ni bil ves spodnji konec barake »očiščen«. Vendar s tem pripravljajna dela še niso bila zaključena. Potrebna je bila še zavesa, ki bi prestregla pradedovne poglede. V ta namen so pred zadnji pograd pripeli odeje, kar ni bilo posebno sumljivo, ker so to počeli mnogi v taborišču, da bi se vsaj malo »osamili«.

11) Poleg tega so postavili na bližnji pograd stalno stražo, da je budno pazila na vsakogar, ki bi se nepoklican približal, in dejala signale, kdaj je bila okolica varna za spuščanje v klet. Zdaj so bile priprave zaključene in glavno delo se je pričelo.

12) Prišel je čas, da napravijo vhod v »klet«. Nekega popoldneva se je na zadnjem pogradu zbrala pri kartah skupnica ljudi. Ko je dala straža na zaščitnem pogradu znamenje, da je vse v redu, sta dva izmed »kvartačev« zlezla za zaveso, vzdignila slamnjačo in deske in z ukradeno žago po napornem delu odstranila del poda, tako, da ga je bilo mogoče takoj spet vstaviti.

CELJSKI TEDNIK

UREDNIŠTVO IN UPRAVA: Celje, Trg V. kongresa 5, poštni predal 152, TELEFON: 23-69. — UREJUJE uredniški odbor. ODGOVORNI UREDNIK Drago Hribar. — Casopis je ustanovil okrajni odbor SZDL Celje. Izhajal je kot »Nova pot«, »Na delo«, »Naše delo« (1945), kot »Celjski tednik« (1948-1950), nato kot »Savinjski vestnik« (1950-1954) in od 1955 ponovno kot »Celjski tednik«. S 1. januarjem 1966 ga SOUSTANAVLJAJO občine Celje, Laško, Mozirje, Slovenske Konjice, Sentjur pri Celju, Smarje pri Jelšah in Zalec. — Tednik IZHAJA ob petkih. IZDAJA: Zavod za informativno službo Celje. TISK IN KLISEJI: »Celjski tisk«. — CENA: posamezna številka 50 par (50 din), letna naročnina 20 (2.000) din, polletna 10 (1.000) din, tujina 40 (4.000) — TEKOCI RACUN: 507-3-223.